

the book is owned by kmitl@usa.net (member #26);
typed to Word Document by kmitl@usa.net;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (19/03/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers>

พล, นิก, กิมหงวน

ตอน

จันทกนิรา

ป.อินทรปาไลต

ขณะที่คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ นั่งสนทนากันเจียบๆ อยู่ที่โต๊ะสี่เหลี่ยมยาว ภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ในตอนบ่ายวันเสาร์ เสียงประตูห้องก็ถูกเคาะเบาๆ สามสี่ครั้ง

“เข้ามา” นายพลดิเรกกล่าวคำอนุญาตและรู้ว่าผู้เคาะประตูในจังหวะตะลุมตะมอไปนั้นจะต้องเป็น เจ้าแห้วแน่นอน

ประตูกระจกฝ้าบานใหญ่ซึ่งมีลูกป็นผ่อนแรงในการปิดเปิดถูกผลักออกเบาๆ เจ้าแห้วพาตัวเดินยืมกริม เข้ามาในห้อง

“ว่ายังงว่ะ” พลถามคนใช้แก่นแก้วของเขา

“รับประทานมีคนใช้สาวและสวຍมาหาคุณหมอครับ”

ดร. ดิเรกยิ้มตาโพล

“สาวสวຍ...”

“ครับ รับประทานสวຍเด็ดขาดไปเลยครับ รวากับมาจากกระยาหงันเขียวครับ”

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่ฉงน

“กระยาหงันนะแปลว่าอะไรวะ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานยังงี้ก็ไม่ทราบครับ เห็นพวกโก่ข้างบ้านเขาพูดกันผมก็จำมาพูดบ้าง”

นิกพูดเสริมขึ้น

“หนุ่มนี้แกชอบมั่วสุมกับพวกจิกโก่แถวบ้านเรา ระวังตัวให้ดีนะ ตำรวจเขากำลังกวาดล้างอันธพาล, อาชญากรตลอดจนจิกโก่จิกก็ทั้งหลาย ถ้าแกถูกจับพวกเราจะไม่ไปประกันแกอย่างเด็ดขาด”

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ แล้วเปลี่ยนสายตามาที่นายแพทย์หนุ่ม

“รับประทานสุขภาพสตรีสาวสวຍคงเป็นลูกเศรษฐีหรือคนใหญ่คนโตแน่เขียวครับ รับประทานแต่งกาย ภูมิฐานมากใส่แหวนเพชรเม็ดโตเกือบเท่าลูกกระเดือกผม มารดเก่งพอร์ตลินคอน คันเบือเริ่มเขียวครับ อาจจะเป็นเจ้าหญิงก็ได้”

ศาสตราจารย์ดิเรกพูดลุกขึ้นยืน

“แล้วแกเชิญขึ้นมานห้องรับแขกแล้วหรือยัง”

“รับประทานเชิญขึ้นมาแล้วครับ ทำทางเตี้ยมาก ถามผมว่าคุณหมอดิเรกอยู่ไหมยะ ฉันทอยากจะพบยะ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึๆ แล้วพูดเสริมขึ้น

“บุคลิกลักษณะของแกมันบอกว่าเป็นคนใช้ เขาก็พูดกับแกอย่างนี้อย่าไปโกรธเคืองเขาเลย”

ดร. ดิเรกยกมือตบว่าพล พัชราภรณ์

“คุยกันไปก่อนนะ ช่วยระวังอย่ากรดัวอย่าให้มันไปวันเปี่ยนที่โต๊ะทำงานของกัน วันก่อนเพลอ แพล็บเดียวเงินหายไป ๕๐๐ บาท” พูดจบเขาก็รีบเดินตรงไปที่ประตูห้องแล้วเปิดประตูพาตัวออกไปจากห้องทดลองของเขา

ที่ห้องรับแขกอันโอ่โง่งหรูหราของบ้าน “พัชราภรณ์” นายพลดิเรกได้พบกับสาวสวຍอายุประมาณ ๒๐ ปีคนหนึ่งนั่งกระสับกระส่ายรอคอยเขาอยู่บนเก้าอี้หวม หลอนเป็นหญิงสาวที่เลอโฉมยากที่จะหาใครเปรียบได้ สมจริงตามที่เจ้าแห้วว่ารวากับมาจากกระยาหงัน คือหมายถึงนางฟ้าที่ลงมาจากสวรรค์นั่นเอง หลอนสวม

กระโปรงชุดสีเขียวสด คอปกเสื้อสีขาว มีกระเป๋าเงินสีเขียววางอยู่บนตัก การแต่งกายและลักษณะท่าทางของหล่อน บอกให้นายแพทย์หนุ่มรู้ว่าหล่อนเป็นสุภาพสตรีในตระกูลสูงแน่นอน

สาวสวยผิวฟ่องเหมือนแดงรมไบประนมมือไหว้เขาอย่างอ่อนช้อยพร้อมกับโปรยยิ้มให้เขา

“สวัสดิ์ค่ะหมอ“

ศาสตราจารย์ดิเรกยืนนิ่งเฉยจ้องมองดูหล่อนอย่างตะลึงลานจนกระทั่งลืมรับไหว้ เขาอยากจะทำหล่อนเป็นแม่ยายผ้าขาวม้าแดง แต่สาวน้อยผู้นี้ก็บริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่มีอะไรผิดปกติที่แสดงว่าหล่อนมีตัวมาแล้วหรือกำลังมีอยู่ พอนึกขึ้นได้ว่าเขายังไม่ได้รับไหว้หล่อน ศาสตราจารย์ดิเรกก็กระพุ่มมือไหว้หล่อนทันที

“เฮ้ะ เฮ้ะ สวัสดิ์ครับ ผม.....อ้อ.....ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างมหาศาลที่มีโอกาสได้ต้อนรับคุณในครั้งนี้“ พุดจบก็เลื่อนตัวมาที่เก้าอี้วามตรงข้ามกับหล่อนแล้วทรวดตัวนึ่ง “คุณคงจะเข้าประกวดนางสาวไทยในงานวชิราวุธานุสรณ์ปลายเดือนนี้ใช่ไหมครับ“

สาวน้อยเริ่มวางท่าที่บั้นบึงไว้ตัวเมื่อรู้สึกวาศาสตราจารย์ดิเรกมีท่าที่เหมือนกับจะชีกหล่อน

“ไม่คะ ไม่มีความจำเป็นอะไรที่ดิฉันจะเข้าประกวดนางสาวไทยหรือนางงามและเจ้าคุณพ่อก็คงไม่สนับสนุน“

“หรือครับ อ้อ-คุณจะกรุณาให้ผมได้รับใช้อะไรคุณบ้างครับ“

หล่อนยิ้มเล็กน้อย

“ดิฉันเป็นเด็ก คุณหมอบเป็นศาสตราจารย์ เป็นดอกเตอร์และเป็นนายพลของกองทัพบก อย่าพุดกับดิฉันอย่างพินอบพิเทาเลยคะ ดิฉันคือจันทกินรา บุณชกรินันท์ ลูกสาวเจ้าพระยาพระคลังมหาสมบัติ“

นายพลดิเรกก็มึนศีรษะเล็กน้อย

“ขอบคุณครับที่กรุณาบอกชื่อของคุณให้ผมทราบ ประธานโทษ คุณป่วยเป็นอะไรหรือครับ“

“มิได้คะ สำหรับดิฉันสุขภาพดีคะ แต่ลูกชายของดิฉันป่วยมาก“

“อ้อ คุณมีสามีแล้ว“

จันทกินราร้องกรีดราวกับว่า ดร. ดิเรกโยกจิ้งจกใส่หล่อน หล่อนโกรธจนหน้าเขียวแล้วเอ็ดตะโรลัน

“ใครบอกคุณหมอละว่าดิฉันมีสามี ดิฉันยังเป็นสาวรู้ไม่“

ดร. ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

“ผมต้องขอโทษที่ทำให้คุณไม่พอใจ ผมเข้าใจแล้วครับ ลูกชายของคุณก็คือบุตรบุญธรรมนั่นเอง“

คราวนี้จันทกินราก็ออกมาได้ เปลี่ยนเสียงพุดอย่างแข็งกร้าวเป็นอ่อนโยน

“คะ ลูกบุญธรรมของดิฉันคะ ดิฉันรักเขาราวกับชีวิตของดิฉันก็ว่าได้ คุณหมอกกรุณาช่วยรักษาลูกดิฉันหน่อยนะคะ แก่พึ่งไม่สบายเมื่อเช้านี้เองคะ ดิฉันเลื่อนใส่ศรัทธาคุณหมอมากกว่าที่อื่นจึงพาลูกมาที่นี่“

“อ้อ คุณพามาด้วยหรือครับ“

“คะ ดิฉันจะไปอุ้มมาให้คุณหมอตรวจดูอาการของแกเดี๋ยวนี๊ แกอยู่เ็นรถกับตันห้องของดิฉันคะ“ พุดจบหล่อนก็ลุกขึ้นยืนพาตัวเดินออกไปจากห้องรับแขกทางด้านระเบียบหน้าต่างและทิ้งกระเป๋าเงินไว้บนเก้าอี้วามตัวนั้น

เจ้าแห้วถือถาดใส่แก้วเครื่องดื่มเดินเข้ามาทางห้องโถง

“รับประทานแขกของคุณหมอบไปไหนละครับ“ ถามเบาๆ

“ลงไปรับลูกชายของเธอที่รถ“

“อึ้งตาย“ เจ้าแห้วอุทาน “รับประทานมีลูกแล้วหรือครับนี่ ผมนึกว่าเป็น น.ส. ที่แท้ก็ ม.พ. และ ม.ล. แล้ว“

ดร. ดิเรกจู้ปาก

“เดี๋ยวกี้ ด.ถ. เท่านั้น พุดเบาๆ หน่อยอ้ายเวร“

เจ้าแห้ววางถาดเงินที่บรรจุแก้วเครื่องดื่ม ๒ ใบลงบนโต๊ะ

“รับประทานคุณหมอบจะตรวจรักษาที่นี่หรือครับ“

“อ้อไร ยูไปเอากระเป๋าสามยามาให้โอเร็วๆ ลูกชายของคุณจันทกินราคงมีอาการไม่มากมายอะไรนั้ แต่คนมีเงินอะไรนิดอะไรหน่อยก็หาหมอบและขอหาหมอบที่มีชื่อเสียงหรือเป็นคนสำคัญ“

เจ้าแห้วขมวดคิ้วเข้าหากันและกระซิบถาม

“รับประทานชื้ออะไรนะครับ”

“จันทกินรา”

“ถ้าจะเป็นน้องสาวจันทกินราที่แสดงที่หอประชุมธรรมศาสตร์กระมังครับ”

ศาสตราจารย์ดิเรกโบกมือไล่เจ้าแห้ว

“เก๊ทเฮ๊าท์”

เจ้าแห้วค่อยหันหน้าไปมองดูข้างหลังแล้วหันมาถามนายแพทย์หนุ่ม

“คุณหมอไล่ใครครับ”

“มีงั้นแหละ เร็ว-รีบไปเอากระเป๋าแล้วมามา”

เจ้าแห้วเดินยิ้มกริ่มออกไปทางห้องโถงใหญ่ ในเวลาไล่ๆ กันสาวน้อยเจ้าของนามจันทกินราก็เดินเข้ามาในห้องรับแขก ดร. ดิเรก นัยน์ตาเหลือกเมื่อแลเห็นลูกบุญธรรมของหล่อนซึ่งนอนอยู่อ้อมอก มันคือลูกหมาสีขาวยาว พันธุ์เวล เทอเรีย อายุประมาณเดือนครึ่งขนฟูน่ารักมากแต่มันกำลังไม่สบาย

สาวน้อยปราดเข้ามาทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้โน้มตัวเก่าแล้วชูลูกหมาให้นายพลดิเรกดู

“นี่ยังไล่ละคะคุณหมอ ระวังลูกบุญธรรมของดิฉัน”

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย

“ก็มันลูกหมานี่ครับ....”

“ใช่คะ แต่ดิฉันเรียนคุณหมอแล้วว่าดิฉันรักมันเป็นชีวิตจิตใจ คุณหมอกกรุณาเข้าไปตรวจดูหน่อยซีคะ ว่ามันป่วยเป็นอะไร”

ศาสตราจารย์ดิเรกกลืนน้ำลายติดๆ กันถึง ๑๐ ครั้งจึงพูดกับหล่อน

“ผมเสียใจครับคุณจันทกินรา ผมเป็นหมอรักษาคคนไม่ใช่หมอรักษาสัตว์ การรักษาสัตว์เป็นเรื่องของสัตวแพทย์ กรุณาพาไปหาสัตวแพทย์เถอะครับ”

หล่อนสั่นศีรษะ

“ไม่คะ หลายนคนแล้วแม้กระทั่งเจ้าคุณพ่อก็แนะนำดิฉันอย่างนี้ แต่ดิฉันไม่เชื่อความสามารถของสัตวแพทย์หรอกคะ ดิฉันกลัวว่าลูกดิฉันจะตาย สำหรับคุณหมอถึงไม่ใช่สัตวแพทย์ดิฉันก็มั่นใจอย่างยิ่งว่าคุณหมอต้องมีความรู้สูง ในการรักษาสัตว์เช่นเดียวกับรักษาคคน กรุณารับรักษาลูกชายของดิฉันเถอะคะ ถ้าหากว่าระเด่นตายดิฉันก็ต้องตายตามมันอย่างแน่นอน”

ศาสตราจารย์ดิเรกถอนหายใจเอือกใหญ่

“ผมขอเรียนคุณด้วยความจริงใจว่าผมไม่มีความรู้ในการรักษาสัตว์เลย”

“ແหม-คุณหมอทำไมถึงถ่อมตัวยังงั้นคะ”

“ไม่ใช่ถ่อมตัวครับ ผมไม่มีความรู้จริงๆ ผมได้แต่รักษาคคนเท่านั้น เคยรักษาสัตว์ครั้งเดียวเท่านั้น ช่างที่เขาเดินตัวหนึ่งมันไม่สบายเป็นไส้ติ่งอักเสบปวดท้องร้องครวญครางน่าสงสาร ลูกศิษย์ของผมคนหนึ่งเขาเป็นสัตวแพทย์เขามาชวนผมไปดูเขารักษาช่าง ผมก็ไปกับเขา ในที่สุดผมก็ช่วยเขาผ่าตัดไส้ติ่งให้ช่าง”

“ถ้ายังงั้นละก็คุณหมอก็ต้องเชี่ยวชาญในการรักษาสัตว์อย่างไม่มีปัญหา แต่ปราชญ์มักจะถ่อมตัวเสมอโปรดช่วยชีวิตลูกชายของดิฉันเถอะนะคะ ถ้าคุณหมอปฎิเสธ ดิฉันจะพามันกลับบ้านให้มันไปนอนรอความตายอยู่ที่บ้าน เรื่องสัตวแพทย์ถึงจะเก่งอย่างไรดิฉันก็ไม่เชื่อถือคะ ดิฉันเลื่อมใสคุณหมอคคนเดียวสำหรับค่าป่วยการไม่ต้องพูดถึง คุณหมอมจะเรียกเท่าใดดิฉันยินดีจ่ายให้ ตกกลงนะคะ”

ศาสตราจารย์ดิเรกทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“เอาก็เอาครับ ผมรักษาคคนมามากต่อมากแล้วลองรักษาหมาดูสักทีแต่ว่าคุณจะรังเกียจไหมครับ ถ้าผมจะให้เพื่อนของผมร่วมมือกับผมรักษาหมาตัวนี้”

สีหน้าของสาวสวยข่มขื่นขึ้น

“โอ ดิฉันจะรังเกียจอย่างไรกันคะ คุณหมอมมีเพื่อนเป็นผู้ช่วยลูกของดิฉันก็จะได้หายป่วยเร็วขึ้น”

“ขอบคุณครับ อ้า-เชิญคุณไปที่ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของผมดีกว่า ที่นั่นมีเครื่องมือในการแพทย์และหูกยาพร้อมครับ ผมเรียนคุณตามตรงว่าผมยอมรับรักษาลูกชายของคุณก็เพื่อไม่ให้คุณเสียความตั้งใจที่อุตส่าห์พามาหาผม”

เจ้าแห้วถือกระบี่เข้ามาเดินเข้ามาในห้องรับแขก พอแลเห็นลูกสุนัขวางอยู่บนขาของหญิงสาว เจ้าแห้วอัปปากหวิวแล้วหันมาถามนายพลดิเรกด้วยเสียงกระซิบ

“รับประทานนั้นหรือครับคนใช้“

“ออไร่ ลูกหมาตัวนั้นเป็นลูกบุญธรรมของคุณจันทกินรา มันไม่สบาย ไอ้ตกลงรับรักษามันแล้ว“

เจ้าแห้วทำหน้าที่ชอบก

“รับประทานคุณหมอลูกเล็กรักษาคนแล้วหรือครับ“

“โน ออย่าพูดมากเอากระบี่เข้ามาไปที่ห้องทดลอง ไอ้จะพาเจ้าของไซ้และคนไซ้ไปห้องทดลองเดี๋ยวนี“

เจ้าแห้วผินยิ้มแล้วนึกรำพึงในใจ

“อ้อ ชอบกโล่วัย เจ้านายถูกกลายเป็นหมอมหาไปแล้ววะ“ แล้วเจ้าแห้วก็เดินตัวปลิวออกไปทางห้องโถง ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มให้หล่อน

“เชิญไซ้ครับ ผมจะตั้งใจรักษาหมาของคุณจนสุดความสามารถ“

จันทกินรากับนายแพทย์หนุ่มต่างลุกขึ้นยืนพร้อมๆ กัน

“ขอบคุณค่ะ แต่ว่า...ขอได้โปรดอย่าเรียกกระเด็นของดีนั้นว่าหมาเลยนะคะ มันสะเทือนใจดีจริงๆ ความที่ฉันรักมันมากเกินไปทำให้ฉันคิดว่ามันเป็นมนุษย์คนหนึ่งอันที่จริงหมามันก็มีหัวใจเหมือนกันนะคะคุณหมอ“

“ไซ้ครับ หัวใจโตเท่ากับกำปั้นของมัน เชิญครับ“

นายแพทย์หนุ่มพาจันทกินราเดินออกไปจากห้องรับแขกทางประตูติดต่อกับห้องโถง ถึงแม้ว่าบ้าน “พัชรภรณ์“ เป็นคฤหาสน์ที่ใหญ่โตมโหฬารประดับประดาด้วยเครื่องตกแต่งห้องและม่านแพรสีสวยสะดุดตา สาวสวยก็ได้แสดงให้เห็นที่สนใจแม้แต่น้อย ทั้งนี้ก็เพราะบ้านของหล่อนก็มีสภาพเช่นเดียวกับบ้าน “พัชรภรณ์“ ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่าท่านเจ้าพระยาพระคลังมหาสมบัตินั้นเป็นเศรษฐีใหญ่คนหนึ่งมีสมญาว่าราชาที่ดิน

เมื่อนายพลดิเรกพาหล่อนเข้ามาในห้องทดลองอันกว้างขวาง จันทกินราก็ได้เผชิญหน้ากับ พล, นิกร, กิมหงวน และท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ข้างโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวตัวนั้น

ศาสตราจารย์ดิเรกแนะนำสาวสวยให้รู้จักกับคณะพรรคของเขาทันที

“ผมคิดว่าคุณคงเคยเห็นหน้าสุภาพบุรุษเหล่านี้มาบ้างแล้วในงานสังคมต่างๆ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ในหน้าหนังสือพิมพ์ ท่านผู้นี้คือบิดาจักขุของผมเองครับ เจ้าคุณปัจจนิกพินาศ สามคนนี่เพื่อนร่วมชีวิตของผม พันเอกพล พัทธภรณ์ พันเอกนิกร การุณวงศ์ แล้วก็พันเอกกิมหงวน ไทยแท้“

จันทกินราประนมมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิกฯ และสามสหายด้วยมารยาทอันดีงามทุกคนรีบรับไหว้หล่อน ดร. ดิเรกยิ้มให้คณะพรรคของเขาซึ่งกำลังจ้องมองดูลูกหมาในอ้อมกอดของหล่อน

“สุภาพสตรีผู้นี้คือคุณจันทกินรา บุณชริกนันท์ ธิดาของเจ้าพระยาคลังมหาสมบัติ“

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูจันทกินราอย่างตื่นๆ

“ยินดีมากที่ได้รู้จักกับหนู“

สาวสวยยิ้มอ่อนหวาน

“ขอบคุณค่ะ หนูทราบว่าท่านรู้จักกับเจ้าคุณพ่อของหนูด้วย“

“ถูกแล้วหนู ถึงแม้ฉันไม่สนิทสนมคุ้นเคยกับท่านเจ้าคุณพระคลังฯ จนเกินไปแต่ก็เคยพบปะพูดคุยกับท่านบ่อยๆ โดยเฉพาะในรอบปีของบริษัทวิศวกรรมโกศล ซึ่งบริษัทเขามีสถานที่เร่ร่อนและเชิญบรรดาหุ้นส่วนไปชุมนุมพบปะสังสรรค์กัน“

เสียหงวนพูดเสริมขึ้น

“ดูเหมือนเราเคยรู้จักกันมาแล้วนี่ครับ“

“หรือคะ ดันนิกไม่ออกจริงๆ ว่าฉันเคยรู้จักกับอาเสียที่ไหน“

“นั่นนะซีครับ ผมก็นึกไม่ออกเหมือนกัน“

นิกรถามว่า “ลูกชายของคุณป่วยเป็นอะไรไปครับ“

จันทกินราก็ลงมองดูลูกหมาแสนรักของหล่อนซึ่งกำลังนอนหลับสนิทอยู่บนท่อนแขนซ้ายแล้วหล่อนก็กล่าวกับนิกร

“ตื่นไม่ทราบหรือคะว่ามันเป็นอะไร เริ่มไม่สบายเมื่อวานนี้ ตัวร้อนผิวดก มีน้ำมูกไหล บางขณะก็มี น้ำลายไหลฟูมปากและเคี้ยวปากจิบๆ ทำท่าทุนทุรายคะ บางทีมันก็ชักหมดสติไปพักหนึ่ง”

นิกรยิ้มให้หล่อน

“ขณะที่น้ำลายฟูมปากมันเท่าหรือหอนเป็นบางครั้งใช่ไหมครับ”

“ค่ะ”

“ถ้าเช่นนั้นลูกชายของคุณเป็นพยาธิแน่ๆ และคงเป็นพยาธิปากขอซึ่งทำให้มันปวดท้องจนถึงที่สุด และน้ำลายไหลฟูมปากก็เนื่องจากพยาธิในท้องซึ่งจะเป็นพยาธิปากขอมากกว่าพยาธิตัวกลมหรือพยาธิอย่างอื่น ลูกหมาเล็กๆ ต้องตายไปมากต่อมากก็เพราะพยาธิปากขอนี้แหละครับ แล้วที่น้ำมูกไหลก็แสดงว่ามันเป็นไข้หวัดแทรกด้วย”

จันทกนิกรมองดูนิกรด้วยความเลื่อมใส

“โอ-คุณเป็นสัตวแพทย์หรือคะคุณนิกร”

“เปล่าครับ แต่ผมอยู่ใกล้ชิดกับต้อคอเรดิเรกมาก ความรู้ในด้านการแพทย์มันก็เกิดขึ้นเอง โบราณว่า อยู่ใกล้ปราชญ์ก็เป็นปราชญ์ อยู่ใกล้จิ้งจกก็ต้องเป็นจิ้งจก ผมไม่ใช่สัตวแพทย์ก็จริงแต่ผมเคยรักษาสัตว์มา มากต่อมาก ลูกบุญธรรมของผมก็เคยเป็นโรคอย่างนี้”

“หมาหรือคะ”

นิกรทำคายนแล้วหัวเราะ

“คนครับไม่ใช่หมา” แล้วเขาก็ยกมือตบปากกิมหงวน “นี่ยังงั้นละครับลูกบุญธรรมของผม ตอนแรกเรา เป็นเพื่อนกันแล้วเขาก็ฝากตัวเป็นบุตรบุญธรรมของผม เมื่อเดือนที่แล้วมาเขาป่วยเป็นพยาธิในท้องคือพยาธิ ปากขอ มีอาการน้ำลายฟูมปากเคี้ยวปากจิบๆ แล้วก็เท่าหอนทั้งวัน แต่ผมก็ช่วยชีวิตเขาไว้ได้ นี่ตั้งใจว่าอีก สองสามวันผมจะพาไปฉีดยาป้องกันโรคกลัวน้ำ โดแล้วปล่อยไว้อันตรายครับ มันเป็นขึ้นมาไปกัดเอาใครเข้า ผมก็เดือดร้อน”

เสี่ยวหงวนทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ เขามองดูนิกรแล้วถามเบา

“นี่ฉันกลายเป็นหมาไปแล้วหรือจะนิกร โอ-ฉันไม่เคยเท่าและหอนเลย มันมันหมาไม่ใช่คน”

พลสบตากับสาวสวยเขาก็พูดกับหล่อนอย่างยิ้มแย้ม

“พวกเรามีอารมณ์ขันกันอย่างนี้แหละครับ”

“ก็ตีคะ คนที่มีอารมณ์ขันมักจะอายุยืนเพราะมองเห็นโลกมีแต่ความสดชื่นขบขัน สำหรับตื่นเส้นลิก หน่อยคะ อยากจะหัวเราะบ่อยๆ เหมือนพวกคุณก็หัวเราะไม่ออก” แล้วหล่อนก็เปลี่ยนสายตามาที่ ศาสตราจารย์ดิเรก “ลูกชายตื่นตื่นแล้วคะ โธ-ดูซิคะคุณหมอ น้ำลายฟูมปากอีกแล้ว คุณหมอเริ่มตรวจรักษา มันเถอะคะ”

“อไร อไร ส่งให้ผมเถอะครับ อ้า-ผมเรียนคุณแล้วว่าผมไม่มีความรู้ความชำนาญในการรักษาสัตว์ จำเป็นต้องให้เพื่อนๆ ของผมและพ่อตาของผมช่วยผมนะครับ”

“สุดแล้วแต่คุณหมอเถอะคะ”

นายแพทย์หนุ่มเอี่ยมมีรถรับลูกหมามาจากหล่อนแล้วพาไปที่เตียงตรวจโรคซึ่งเจ้าแห้วได้จัดแจงปูผ้าขาว คลุมเตียงเรียบร้อยและยืนอยู่ข้างเตียงนั้นทำหน้าที่เป็นบุรุษพยาบาล สามสหายกับเจ้าคุณปัจฉินิกร พาจันทกนิกร เดินตาม ดร. ดิเรกไป

ศาสตราจารย์ดิเรกส่งลูกหมาที่มีชื่อวาระเด่นให้เจ้าคุณปัจฉินิกร

“คุณพ่อชั่งน้ำหนักตัวมันหน่อยซีครับ ผมจะเตรียมยาไว้ อ้ายพลตัมเข็มฉีดยา อ้ายหงวนเตรียมปรอท วัดไข้ อ้ายกรไปนั่งที่กล้องจุลทรรศน์ ประเดี๋ยวกันจะให้แกตรวจอุจจาระ”

นิกรทำตาปริบๆ

“อุจจาระแกะนะเธอ”

ดร. ดิเรกกลืนน้ำลายเอี๊ยง

“ของหมาไว้มือชั่งกัน” พุดจบเขาก็หันไปทางเจ้าคุณปัจฉินิกร ซึ่งกำลังชั่งลูกหมาด้วยเครื่องชั่ง ขนาดเล็ก “น้ำหนักเท่าไรครับคุณพ่อ”

“หนึ่งตันพอดี”

ศาสตราจารย์ดิเรกอ้าปากหาว

“หนึ่งตันนะมันแรตตัวโตๆ นะครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ชมวดคิ้วขึ้น

“หนึ่งกิโลไว้ยพุดผิดไป”

เสียงหงวนพุดเสริมขึ้น

“ปีนี้คุณอาจอมและห่อมมากซึกเลอะแล้ว หนึ่งกิโลกับหนึ่งตันมันต่างกันตั้งพันเท่า อีกหน่อยกินข้าวแล้วก็บอกว่ายังไม่กิน” แล้วกิมหงวนก็เปลี่ยนสายตามาที่จันทกินรา “นั่งซีครับคุณจันทกินรี”

“กินราคะ จันทกินรีนะมันชื่อในละครที่เขาแสดงเมื่อเร็วๆ นี้ ดิ้นชื่อจันทกินรา” พุดจบหล่อนก็ทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้เหล็กเบาะนั่งเป็นนวมตัวหนึ่งข้างเตียงตรวจโรค

เจ้าคุณปัจจนิกฯ อุ่มลูกหมาให้ ดร. ดิเรกทำการตรวจต่อไป นายแพทย์หนุ่มวางเจ้าระเด่นลงบนเตียงนอน มันมีท่าทางกระสับกระส่ายและเห่าหอน จันทกินราส่งสารมันจนน้ำตาไหลคลอ ดร. ดิเรกพยักหน้าเรียกเสียงหงวนซึ่งยืนถือปรอทอยู่ข้างโต๊ะกล้องจุลทรรศน์

“วัดปรอทที่ไว้ย”

เสียงหงวนเดินเข้ามานั่งลงบนเตียงนั้น

“วัดยังโง่งละ แยกเข้าไปในปากเรอะ”

“โน แยกเข้าไปตรงข้ามกับปาก”

“ว่า” กิมหงวนคราง “มันกำลังไม่สบายเอาปรอทแหยตูดมันประเดี๋ยวมันจ๊กจี้หัวเราะขาดใจตายไปเลย”

ดร. ดิเรกทำตาเขียวเข้าใส่

“อย่ารู้ดี หมาหรือแมวตลอดจนสัตว์ต่างๆ เขาวัดปรอททางตูด”

อาเสี่ยหันมายิ้มให้จันทกินราแต่สาวสวยกำลังร้องไห้เสียงหงวนจึงทำหน้าที่เหยเก ต่อจากนั้นเขาก็จัดแจงวัดปรอทตามคำสั่งของศาสตราจารย์ดิเรก เขายัดปลายปรอทเข้าไปในก้นมันครึ่งนาทีก็ดึงออกมาขยับขึ้นตามแล้วทำคอย่น

“เหม็นตุๆ วะ”

“เท่าไร” ดร. ดิเรกถามเสียงหนักๆ

“๑๐๔ ฟาเรนไฮต์”

“ออไร มันกำลังเป็นไข้ ส่งปรอทให้อ้ายกรด้วย กรไว้ย.....เอาสำลีเช็ดขี้หมาที่ติดปรอทออกแล้วตรวจดูด้วยกล้องจุลทรรศน์ค้นหาเชื้อพยาธิในขี้ของมัน”

กิมหงวนเดินเข้ามาหยุดยืนข้างนิกร ยกปรอทจิ้มปากนิกรทันที

“เฮ้า”

นิกรเอ็ดตะโรลั่น

“ฮือไว้ย เล่นภาษาตักตะบวยอะไรกันวะ เล่นบ้าๆ มีอย่างรีเอาอุจจาระหมายัดเข้ามาในปาก”

จันทกินราหัวเราะงอหายทั้งๆ ที่หล่อนกำลังร้องไห้ส่งสารลูกหมาที่น่ารักของหล่อน สาวสวยหัวเราะเสียงลั่นห้องเหมือนกับมีใครจับหล่อนจี๋ ยิ่งเห็นนิกรเคี้ยวปากจ๊ับๆ ทำหน้าพะอืดพะอม หล่อนก็หัวเราะงอไปงอมาถึงกับวิ่งไปหัวเราะทางประตูห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ลักครู่หนึ่งจันทกินราก็เดินกลับมาพอดเห็นหน้านิกร หล่อนก็หัวเราะอีก

“ตื่นจำได้ว่าตื่นไม่เคยหัวเราะมาปีกว่าแล้วคะตั้งแต่ตื่นถูกเจ้าคุณพ่อเรียกตัวกลับมาจากอังกฤษ ดิ้นพืงมีอารมณ์ขันเกิดขึ้นจริงๆ วันนี้เอง ตอนที่อาเสี่ยเอาปรอทยัดใส่ปากคุณ”

นิกรค้อนปะหลังปะเหลือก

“คุณขบขันหรือครับที่ผมได้กินขี้หมาเจ้าระเด่นของคุณ”

หล่อนพยายามกลั้นหัวเราะแทบแย้

“คะ ประทานโทษเถอะคะตื่นขึ้นจริงๆ พวกคุณคงเป็นคนขี้เล่นอย่างนี้เสมอ”

นิกรฟันหัวเราะ

“ครับ พวกเราขี้เล่นแต่วันนี้ย้ายหงวนเลือกเล่นซี้กับผม มีอย่างไหนเอาปรอทที่เปราะเปื้อนขี้หมา ยัดพรวดเข้ามาในปากผม ทั้งเค็มทั้งขื่นกลืนชอบกละครับ เกิดมาเป็นตัวเป็นตนผมก็พึ่งได้ลิ้มรสขี้หมาวันนี้เอง เชิญนั่งตามสบายเถอะครับผมจะค้นหาเชื้อพยาธิที่อยู่ในท้องลูกหมาของคุณ“

พล พัชรภรณ์ ต้มเข็มและหลอดฉีดยาเสร็จแล้ว ศาสตราจารย์ดิเรกกำลังค้นหาสำหรับสัตว์ในตู้ยาของเขา ซึ่งเขามีอยู่บ้างสำหรับใช้รักษาสุนัขอัลเซเชียนสามสี่ตัวและแมวอีกตัวหนึ่งของคุณหญิงวาด แต่เขายอมรับว่าเขาไม่มีความรู้ความชำนาญในเรื่องรักษาสัตว์

นิกรนั่งมองดูกล้องจุลทรรศน์ด้วยความสนใจจนกระทั่ง ดร. ดิเรกเดินเข้ามาหา

“เฮ้-ว้ายังไงไวยดูอยู่นานแล้วได้เรื่องหรือยัง“

นิกรพูดพลางมองกล้องพลาง

“เห็นแล้วไวยหอม พยาธิปากขอจริงๆ แลละ อ้อฮือหน้าตามันโก้เต็มที ไ่ว่หนวดเสียด้วยซี เฮ้ย-สอง....สามสี่....ห้าตัว โฮโฮ....ตัวเมียทำทางเป็นจ๊กก็ซัดๆ นุ่งกางเกงมาตาดอร์ฟิตเปียะ“

ศาสตราจารย์ดิเรกเฝ้มปากแน่นยกมือเชกกบาลนิกรดั่งไป๋

“เรากำลังร่วมมือกันรักษาลูกบุญธรรมของคุณจันทกนิราไม่ใช่เวลาที่จะมาเล่นหัวกันเข้าใจ“

นิกรลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวกับนายแพทย์อย่างเป็นทางการเป็นงาน

“มีพยาธิปากขอในอุจจาระหลายตัว“

“ออไร แล้วพยาธิอื่นๆ มีไหม“

นิกรลั่นศีรษะ

“ไม่มีหรอก“

ศาสตราจารย์ดิเรกหันมาทางเจ้าของไซ้

“ไม่มีปัญหาอะไรครับ หมาของคุณมีอาการชักน้ำลายฟูมปากและเคี้ยวปากจ๊ับๆ เห่าหอนเป็นบางครั้งก็เนื่องจากพยาธิปากขอที่เกาะกัดลำไส้จนเป็นแผลทำให้มันปวดท้องจนทนไม่ไหว ผมจะฉีดยาถ่ายพยาธิให้หนึ่งเข็ม และยาแก้ไข้หวัดอีกเข็มหนึ่ง“

หล่อนประนมมือไหว้ ดร. ดิเรกอีกครั้ง

“มีหวังหายนะคะ“

“ออไร เชื่อผมเถอะครับ ถ้าไม่หายมันก็ตาย“ พูดจบเขาก็เดินไปที่โต๊ะเหล็กเตรียมฉีดยาให้ลูกสุนัข

พล พัชรภรณ์ยกเก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่งใกล้จันทกนิราแล้วสนทนากับหล่อนอย่างสุภาพนอบน้อม

“คุณชอบสัตว์เลี้ยงหรือครับ“

“คะ ดันชอบมาก สัตว์เลี้ยงต่างๆ ช่วยให้เราผลิตเพลลิน แม่ของหมาตัวนี้ดันพามาจากลอนดอนคะ ตอนที่ดันเดินทางกลับบ้าน มันพึ่งมีลูกนี้แหละคะ ที่บ้านดันมีหมาแมวและสัตว์เลี้ยงอื่นๆ อีกมากมาย สวนหลังบ้านดันเกือบจะกลายเป็นสวนสัตว์ไปแล้วคะ“

“ดีครับ ความเมตตาการุณาของคุณช่วยให้สัตว์เลี้ยงของคุณได้รับความสุขสบายได้อยู่ดีกินดี“

“คุณเลี้ยงหมาหรือแมวไว้บ้างหรือเปล่าคะ“

พลยิ้มให้หล่อน

“คุณแม่ท่านเลี้ยงครับ แต่ผมไม่มีใครจะได้สนใจกับมันเท่าไร ผมมีอัลเซเชียนอยู่หลายตัวครับ แต่ตอนกลางวันต้องขังกรงเพราะมันดุมากและที่นี้มีคนแปลกหน้าไปมาเสมอ“

“ดันก็มีอัลเซเชียนคะ พันธุ์ปักกิ่งและบูลด็อกก็มี ไม่ว่าสัตว์อะไรดันชอบเลี้ยงทั้งนั้น ลิง, หมี, ชะนี, นกยูงดันเลี้ยงไว้เยอะ แต่ที่รักที่สุดก็คือเจ้าระเด่นลูกหมาตัวนี้แหละคะ“

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น

“มันคงช่างประจบนะครับ“

“คะ ช่างประจบช่างอูเฮอะ“

อาเสี่ยยิ้ม

“ช่างพูดหรือเปล่าครับ ลูกหมาบางตัวที่ผมเคยเห็นมันช่างพูดช่างอูเฮอะจ้จ้จ้จ้จ้ คุณแม่ยังงั้นผมยังงี้ คุณแม่รักหนูไหมครับ หนูจะร้องเพลงให้ฟังเอาไหมครับ“

จันทกินราเปลอตัวหัวเราะคิก

“ลูกคนหรือลูกหมาคะ“

“ลูกคนครับ“ เสียงหวนพูดเสียงหัวเราะ “ลูกหมาพูดได้เจ้าของก็คงเอาไปออกงานภูเขาทองรอยไปแล้ว“
การสนทนาลิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ ดร. ดิเรกถือกล่องนิคเกิลใส่เข็มและหลอดยาฉีดเดินมานั่งที่เตียงนอน
เจ้าคุณปัจจนึกฯ ตามมาด้วย

“คุณพ่ออุ้มไฉนจะครับผมจะฉีดยาให้มัน“

ท่านเจ้าคุณก้มลงประคองลูกสุนัข เวล เทอเรีย ขึ้นมาวางบนแขนซ้ายของท่านและมองดูมันด้วยความสงสาร กิมหวนกับนิกรเดินเข้ามายืนข้างหลังศาสตราจารย์ดิเรก พลกับจันทกินรารองนั่งอยู่บนเก้าอี้ตามเดิม
เมื่อ ดร. ดิเรกแทงเข็มฉีดยาเข้าไปที่ตะโพกของมัน เสียงหวนก็ทำหน้าที่เหยเก ส่วนนิกรเปลอตัวร้อง
ออกมาดังๆ

“เปิง ๆ ๆ ๆ ๆ“

เจ้าคุณปัจจนึกฯ มองดูลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“ร้องยังงี้มันเสียงหมาถูกรถรางทับนี้หว่า แกจะร้องทำไมวะ“

นิกรหัวเราะ

“ก็ลูกหมามันไม่ร้องนี่ครับผมก็เลยร้องแทนมัน แหม-มันอดทนชะมัดญาติ อ้ายหมอเอาเข็มแทงจี้
ยังนอนนิ่งเฉย“

นายแพทย์หนุ่มฉีดยาให้ลูกสุนัขของจันทกินรารวม ๔ เข็มด้วยกัน ซึ่งเข็มแรกเป็นยาถ่ายพยาธิปากขอ
และเข็มหลังแก้ไข้หวัด เมื่อเขาฉีดยาให้มันแล้วจันทกินราก็รีบลุกขึ้นมารับมันมาจากเจ้าคุณปัจจนึกฯ

“โถ-ลูกแม่ เจ็บไหมลูก“

“เจ็บครับ“

จันทกินราหัวเราะคิกแล้วหันมาทางนิกร

“ตื่นถามระเด็นของตื่นนะคะไม่ได้ถามคุณ“

นิกรว่า “ก็มันเป็นหมามันพูดไม่ได้นี่ครับผมก็เลยตอบแทนมัน“

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“คุณต้องระวังให้ความอบอุ่นแก่มันนะครับ วันนี้อากาศเย็นมาก ผมคิดว่าลูกชายของคุณคงพันภัยแล้ว
ยาฉีดจะฆ่าพยาธิในท้องให้ตายหมดตลอดจนไข่ของมันก็จะฟ่อหมดแล้วมันก็ถ่ายออกมา“

“โถ“ นิกรตรง “ตัวมันเล็กเท่านี้มันนั่งส้วมคงจะลำบากไม่น้อย เพราะโถส้วมชักโครกที่บ้านคุณทำได้
สำหรับมนุษย์ไม่ใช่สำหรับลูกหมาใช้“

สาวสวยอดหัวเราะไม่ได้ หล่อนรู้สึกว่าการครีกรึ้นรีนเริงของคณะพรรคสี่สหายทำให้จิตใจของ
หล่อนแจ่มใสอย่างน่าประหลาด หล่อนมองดูลูกชายของหล่อนซึ่งร้องครางอืดๆ อยู่บนท่อนแขนของหล่อนแล้ว
จันทกินราก็กล่าวกับนายพลดิเรก

“ตื่นขอบคุณคะคุณหมอเท่าที่คุณและเพื่อนๆ ช่วยกันรักษาลูกชายของตื่น อ้า-คุณหมอคิดค่าป่วยการ
และค่ายาเท่าไรคะ“

ศาสตราจารย์ดิเรกซ่อนยิ้มไว้ในหน้าแล้วหันมาถามกิมหวน

“เอาเท่าไรดีล่ะ“

อาเสี่ยนิ่งนึกแล้วกล่าวกับสาวสวย

“เราไม่อยากจะคิดแพงหรอกครับ เอาไว้วันหน้าวันหลังคุณจะได้มาอุดหนุนอีก คิด ๕๐ สตางค์เท่านั้น
แหละครับ“

จันทกินรารวมตัวคิ้ว

“เท่าไรนะคะ“

“๕๐ สตางค์ครับ ยาฉีดสองเข็มเข็มละสลึงค่าตรวจไม่คิด“

“โอ้โฮ โหงคิดถูกยังงี้ละคะ ตื่นเคยพาหมาที่บ้านไปฉีดยาที่ร้านสัตวแพทย์ อย่างน้อยเขาก็คิด ๕๐

บาท“

นิกรพูดเสริมขึ้น

“แต่หมอดิเรกคิดค่ารักษาค่ายาถูกที่สุดในโลกครับ คุณกรุณาช่วยบอกญาติมิตรของคุณด้วย ทำคลอดรายละ ๖ สลึง ถ้าทารกในครรภ์ผิดปกติต้องใช้เครื่องหรือผ่าตัดหน้าท้องคิด ๑๐ สลึงแถมด้วยแก้วหนึ่งใบ ใช้ธรรมดาค่าตรวจไม่คิดคิดค่ายานิดหน่อยครับ ยาฉีดเข็มละสลึงอย่างอ้ายหงวนเรียนให้คุณทราบ ถ้าเป็นยากิน ยาน้ำขวดละ ๕ สตางค์ค่าขวดไม่คิด ถ้าเป็นยาเม็ดเม็ดละสตางค์เดียว หากเรียกไปรักษาที่บ้านเลี้ยงเหล้า พวกเราก็พอแล้ว ค่าตรวจรักษาค่ารถไม่ต้องครับ”

“ดีทีเดียวค่ะ วันหลังถ้าสัตว์เลี้ยงของดินเจ็บไซไม่สบายดินจะโทรศัพท์มาเชิญคุณหมอดิเรก และพวกคุณให้ไปรักษา” พุดจบหล่อนก็เดินมาที่เก้าอี้ก้มตัวลงหยิบกระเป๋าเงินของหล่อนขึ้นมาเปิดออกมาหยิบธนบัตรใบละบาทหนึ่งฉบับออกมา เดินมาส่งให้ศาสตราจารย์ดิเรก “นี่คะ ค่ายาลูกชายของดิน”

“ขอบคุณครับ แต่ ๕๐ สตางค์ผมไม่มีทอน”

เจ้าแห้วพุดเสริมขึ้น

“รับประทานผมมีครับ” แล้วเจ้าแห้วก็เดินเข้ามาส่งเหรียญ ๕๐ สตางค์อันหนึ่งให้จันทกินรา

สาวสวยได้อำลาคณะพรรคสี่สหายและเจ้าคุณปัจจนิกฯ โดยทั่วหน้ากัน ต่อจากนั้นหล่อนก็อุ้มลูกสุนัขของหล่อนเดินไปที่ประตูห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เจ้าแห้ววิงเหาะๆ ติดตามไป พลร้องบอกเจ้าแห้วให้ออกไปส่งหล่อนที่รถ

พอร่างของหล่อนลับตาสี่สหายก็มองดูหน้ากันแล้วยิ้มให้กัน

“ไม่เลวไวย” พลกล่าวชมจันทกินรา “หล่อนสวยและน่ารักมาก ทำทางสมกับเป็นลูกผู้ดีมีตระกูลสูง”

ดร. ดิเรกเห็นพ้องด้วย

“อไร แต่เธอเป็นโรคประสาทหรือโรคจิตแน่ ๆ”

“หา” ท่านเจ้าคุณอุทานออกมดั่งๆ “เป็นไปได้อไรดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มหันมามองดูพ่อตาของเขา

“อย่างสงสัยอะไรเลยครับคุณพ่อ ถ้าเธอมีสติสัมปชัญญะดีเหมือนกับคนอื่น เธอก็คงไม่พาลูกหมาของเธอ มาให้ผมตรวจรักษาหรอกครับ เพราะเธอไม่ใช่คนโง่เขลาที่อาจจะเข้าใจผิดคิดว่าหมอนั้นมีความสามารถเช่นเดียวกับสัตว์แพทย์”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ชมวดคิ้วย่น

“ก็เขาบอกว่าเขาเลือกไสศรัทธาในตัวแก”

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะเบาๆ

“เนื่องจากโรคประสาทหรือโรคจิตนะซีครับ แววดตาของเธอมันบอกชัดๆ ว่าเธอเป็นคนใช้โรคประสาทหรือโรคจิต เธอมันจะทำหน้าตายตลอดเวลา แต่ถึงคราวหัวเราะก็หัวเราะลั่นเหมือนคนไม่มีหูรูด ผมเคยพบคนใช้แบบนี้มามากต่อมากที่โรงพยาบาลโรคจิต คุณพ่อเห็นคนใช้บางคนคุณพ่อก็จะคิดว่าเขาหายป่วยเป็นปกติแล้ว ที่แท้ยังป่วยอยู่ ผมเองมีความชำนาญมากในโรคประสาทและโรคจิต”

พุดเสริมขึ้น

“ถ้ายังงี้ก็น่าสงสารไวย จันทกินราสวยและน่ารักมากทีเดียว เห็นจะจริงอย่างที่แกว่าหมอ เธอบอกเราว่าเธอถูกคุณพ่อเรียกตัวกลับมาจากอังกฤษ เธออาจจะเรียนมากเกินไปแล้วกลายเป็นโรคประสาทก็ได้ แต่มีทางรักษาหายไม่ใช่หรือหมอ”

“อไร เข้าใจว่าขณะนี้เธอก็คงกำลังรักษาตัวอยู่” แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าคุณปัจจนิกฯ “เจ้าพระยาพระคลังมหาสมบัติเนี่ยท่านคงจะรำรวยมากใช่ไหมครับ”

“เท่าที่พอรู้ก็ว่าร่ำรวยมาก แต่คงสู้อ้ายหงวนไม่ได้”

เสี่ยหงวนยิ้มแถมแทบแตก เขาล้วงกระเป๋าเสื้อฮาไวยหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาปึกหนึ่งแล้วฉีกเล่นอย่างสบายใจ เสริจแล้วก็ไปรยลงบนกระโถนทำให้เจ้าแห้วเศร้าเสียตายเหลือที่จะกล่าว อาเสี่ยกล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ว่า

“ถ้าในเมืองไทยมีใครรวยกว่าผมเมื่อไรผมจะยิงตัวตายทันที ผมจะต้องรักษาตำแหน่งมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศไทยไว้”

นิกรล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งออกมาฉีกข้าง

“กันมีเงินน้อยกว่าแกก็จริงอ้ายหงวน แต่กันก็สามารถฉีกเงินเล่นได้เหมือนอย่างแกไว้ย เศรษฐีนิกรก็แน่เหมือนกัน”

อาเสี่ยเดินเข้าไปหานิกรเอื้อมมือขวาจับมือนิกรขึ้นมาดูเศษธนบัตรในมือของเขาแล้วเสี่ยหงวนก็แหงปากหัวเราะลั่น

“อ้ายลิง ฉันทึกว่าแกฉีกแบงค์จริงๆ กลายเป็นแบงค์หลวงพ่อด”

นิกรหัวเราะหน้าเป็นตามเคย

“ใช่ แบงค์จริงๆ อย่าว่าแต่ใบละร้อยบาทเลยวะ ใบละบาทกันก็ไม่กล้าฉีก”

“แล้วนี่แกเอามาจากไหน”

“ซื้อจากร้านขายหนังสือการ์ตูนที่ผ่านฟ้าวะ ร้อยละ ๑๕ บาทเท่านั้น เอาไว้ไปเที่ยวบาร์แล้วฉีกอวดผู้หญิงบาร์”

เสี่ยหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“หัดฉีกแบงค์จริงๆ เสียข้างซีแก ฉีกให้ใครเห็นสักพันสองพันใครๆ ก็ต้องชุกอกแก”

“ไม่เอา ฉันไม่บ้าเหมือนแกหรอก”

เย็นวันเดียวกันนั่นเอง

ขณะที่คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ นั่งล้อมวงดื่มเหล้าเบียร์กันอยู่บนศาลาพักผ่อนหลังบ้าน “พัชราภรณ์” โดยมีเจ้าหัวคอยปรนนิบัติรับใช้อย่างใกล้ชิด สาวใช้ร่างอวบอ้วนคนหนึ่งวิ่งเหยาะๆ ตรงเข้ามาที่ศาลาแบบไทยหลังนี้

หล่อนทรุดตัวนั่งพับเพียบเรียบร้อยบนเสื่อผืนใหญ่ข้างเจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วรายงานให้ทราบ

“ท่านเจ้าคะ มีสุภาพบุรุษในวัยชราคนหนึ่งมาหาท่านเจ้าคะ นี่เจ้าคะนามบัตร ดิฉันได้เชิญขึ้นไปบนห้องรับแขกแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ รับนามบัตรมาจากสาวใช้อ่านดูข้อความในนามบัตรแล้วท่านก็หันมาทางคณะพรรคสี่สหาย

“เจ้าพระยาพระคลังมหาสมบัติ... ไปต้อนรับท่านเถอะ ฉันจะได้แนะนำพวกแกให้รู้จักกับราชาที่ดิฉันผู้นี้ซึ่งในสมัยสมเด็จพระนารายณ์เจ้าพระยาพระคลังมีอำนาจวาสนามากทีเดียว”

พลยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ

“คุณอาไปก่อนเถอะครับ อีกสองสามนาที่พวกเราจะตามไป ท่านคงมาพบคุณอาเกี่ยวกับเรื่องคุณจันทกนิรา”

ท่านเจ้าคุณรีบลุกขึ้นพาตัวเดินลงไปจากศาลาหลังนั้นซึ่งปลูกอยู่บนเนินดินสูงมีบันไดคอนกรีตแวดล้อมด้วยพันธุ์ไม้ดอกรอบศาลา เจ้าคุณปัจจนิกฯ ขึ้นมาบนตึกใหญ่ทางด้านหลัง ตามเวลาที่กล่าวนี้คุณหญิงวาดกับสีนางได้ไปร่วมอนุโมทนาในการทอดกฐินของสุภาพสตรีบรรดาคักดีคนหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนของคุณหญิงวาดวัดที่ไปทอดกฐินอยู่ลึกเข้าไปในคลองบางกอกน้อยกว่าจะกลับบ้านก็คงพลบค่ำเพราะชาลกับคุณหญิงวาดกับสีนางจะแวะบ้านสวนของท่านด้วย

เมื่อเจ้าคุณปัจจนิกฯ ผ่านห้องโถงเข้ามาในห้องรับแขกท่านก็แลเห็นเจ้าพระยาพระคลังฯ นั่งรอคอยท่านอยู่บนเก้าอี้หวายไม้เตี้ยๆ ข้างเก้าอี้มีหีบบุหรีพร้อมด้วยเครื่องชดไฟ ที่เขี่ยบุหรีและแก้วเครื่องดื่มวางอยู่ซึ่งแจ้วสาวใช้ได้จัดมาต้อนรับ

เจ้าพระยาฯ มีรูปร่างบอบบางผิวน้ำอ่อนช้ำขาว ผมหงอกขาวโพลนทั่วศีรษะ ท่านแต่งกายแบบไทยเดิมมุ่งผ้าม่วงโจงกระเบนสีเลือดหมู สวมถุงน่องรองเท้า เสื้อนอกราชปะแตนคอตั้งกระดุม ๕ เม็ด สวมแว่นตากรอบทอง อายุของท่าน ๗๘ ปีแล้ว อดีตหนุ่มรูปหล่อสมัยพระพุทธเจ้าหลวงกลายเป็นคนชราทั้งงอมและหง่อมเพราะสังขารของมนุษย์นั้นย่อมร่วงโรยไปตามกาลเวลาไม่มีใครเหนี่ยวรั้งเอาไว้ได้ อย่างไรก็ตามท่านเจ้าคุณพระคลังฯ ก็ยังแข็งแรงกว่าคนแก่รุ่นราวคราวเดียวกัน สมองของท่านยังเฉลียวฉลาดปราดเปรื่อง

บุคลิกของท่านส่งสัญญาณ ใครเห็นก็ต้องรู้ว่าเป็นผู้มีทรัพย์มีบุญวาสนา แต่เจ้าพระยาพระคลังฯ หูตึงต้องใส่ เครื่องมือช่วยคนหูตึงไว้ในหูของท่าน

เจ้าคุณปัจจนิกฯ รีบยกมือไหว้เจ้าพระคลังฯ ทันที

“สวัสดีครับใต้เท้า”

เจ้าพระยาพระคลังฯ รับไหว้อย่างยิ้มแย้มและลุกขึ้นยืนเข้ามายื่นมือให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ สัมผัส

“สวัสดีครับเจ้าคุณ ผมมาเยี่ยมครับแล้วก็มารบกวนลูกเขยของเจ้าคุณด้วยสุขสบายดีหรือครับ”

“ขอบคุณครับสบายดี”

ท่านทั้งสองต่างมองดูกันและยิ้มให้กัน

“เจ้าคุณยังหนุ่มกระชุ่มกระชวยกว่าผมมาก อ้ายผมนับวันก็ใกล้จะเฒ่าเข้าทุกที ได้ข่าวว่าเจ้าคุณ มีอิเหนาเล็กๆ ไว่ตั้ง ๑๒ บ้านเขี้ยวหรือครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำคายน

“อย่าว่าแต่ ๑๒ บ้านเลยครับใต้เท้า แม้แต่บ้านเดียวก็ไม่ไหว ฮอริโมนของผมมันหมดมาตั้งเกือบ ๒๐ ปีแล้ว เขียนั่งครับใต้เท้า ขอบพระคุณมากครับที่ได้ทำกรณาไให้เกียรติมาเยี่ยมผมจนถึงบ้านเป็นครั้งแรก”

ท่านทั้งสองต่างทรวดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวเดียวกัน

“คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ไม่อยู่หรือหรือครับ”

“ครับ ท่านพาเด็กๆ ไปช่วยงานกรฐินเพื่อนฝูงของท่านตั้งแต่เช้า”

“อ้อ น่าเสียดายโอกาสที่ควรจะได้รู้จักกันในวันนี้ ลูกเขยของเจ้าคุณและหลานๆ ไปไหนกันหมดละ เรียกมารู้จักกับผมบ้างซี โดยเฉพาะผมต้องการเจรจากับศาสตราจารย์ดิเรกเขยใหญ่ของเจ้าคุณเกี่ยวกับลูกสาว คนเล็กของผม”

“จันทกินราหรือครับ”

“ครับ ไซ่ จันทกินราเป็นโรคจิตครับ ผมจะมาเชิญนายพลดิเรกไปรักษา ผมคิดว่าหมอดิเรกเขย เจ้าคุณคนเดียวเท่านั้นที่สามารถรักษาหายดีของผมให้หายได้”

“โรคจิตเขี้ยวหรือครับใต้เท้า”

“ครับ น่าสงสารมาก ตีไปเรียนที่อังกฤษ แต่เมื่อไปถึงลอนดอนเข้าเรียนไฮสกูลพื้นภาษาอังกฤษของแก ไม่สู้จะดึ๊งก็เรียนไม่รู้เรื่องสอบไล่ตกเสียอกเสียใจมาก ในที่สุดก็ป่วยเป็นโรคจิต ทางสถานเอกอัครราชทูตไทย เขาติดต่อแจ้งให้ผมทราบ ผมก็เรียกตีกลับมาบ้าน แกป่วยมาเกือบสองปีแล้วครับ แล้วก็ไม่ยอมให้หมอคนหนึ่ง คนใดรักษาแกด้วย แกคร่ำคร่าต้อกเตอร์ดิเรกคนเดียวเท่านั้น ผมไม่ได้มาติดต่อที่แรกก็เพราะเห็นว่าหมอดิเรก ไม่ได้เป็นจิตแพทย์ แล้วก็เท่าที่รู้ๆ ลูกเขยเจ้าคุณก็ยุ่งอยู่กับงานวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับการสร้างอาวุธให้ทหารเขา เกือบจะไม่ได้รักษาใคร”

“ไซ่ครับ ดิเรกเขยมีงานทางด้านวิทยาศาสตร์และทางทหารมาก แต่ถ้าเขาวางและมีคนไซ่ต้องการให้ เขารักษา เขาก็ไม่ปฏิเสธ”

เจ้าพระยาพระคลังฯ หัวเราะหึๆ

“นั่นนะซี ลูกสาวผมเอาลูกหมามาให้หมอดิเรกรักษาแล้วกลับไปบ้านเล่าให้ฟังอย่างสดชื่นว่า หมอดิเรกเก่งมากช่วยให้ลูกหมาตัวนั้นมีอาการดีขึ้นอย่างน่าประหลาด ยายตี๋ม คอยฟังว่าดิเรกเป็นคนดี เพื่อนๆ ก็ล้วนแต่มีอารมณ์ขันช่วยให้สบายใจ ตี๋มบอกผมว่าตั้งแต่กลับมาจากเมืองนอกไม่เคยหัวเราะดังๆ เลย เพิ่งหัวเราะวันนี้เพราะเพื่อนๆ ของหมอดิเรกทำให้แกขบขัน”

ทันใดนั้นเองคณะพรรคสี่สหายก็พากันเดินเข้ามาในห้องรับแขกทางประตูห้องโถง เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวแนะนำสี่สหายทันที

“มา-มาทางนี้มารู้จักกับท่านเสีย ท่านคือเจ้าพระยาพระคลังมหาสมบัติคุณพ่อของจันทกินรา”

สี่สหายต่างกระพุ่มมือไหว้เจ้าพระคลังฯ อย่างนอบน้อม อติตเสนาบตีกระทรวงการคลังรับไหว้ ด้วยใบหน้ายิ้มละไม

“ยินดีมาก ยินดีรู้จักกับพวกเธอหลานชาย เรียกฉันว่าลุงเถอะนะฉันกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็เท่ากับเป็น เพื่อนฝูงกัน มีความเคารพนับถือกันมานานแล้ว”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ กล่าวแนะนำสี่สหายที่ละคน

“คนนี้ลูกเขยผมครับได้เท่า พลตรีศาสตราจารย์ดิเรก คนนี้เขยเล็กซึ่งเป็นหลานคุณหญิงวาด พันเอกนิกร การุณวงศ์ คนนั้นลูกชายคุณหญิงวาด พันเอกพล พัชรภรณ์ครับ แล้วก็คนโย่งโง่ะสูงเหมือนเปรตหลานชายผมเอง พันเอกกิมหงวน ไทยแท้ มหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย“

เจ้าพระยาพระคลังฯ หัวเราะเบาๆ

“ลุงเคยเห็นพวกเธอมาหลายครั้งหลายหนแล้ว ได้มารู้จักกันอย่างนี้ก็ดีใจ อ้า-นังซี นั่งตามสบายขอให้ถือว่าเป็นกันเอง แล้วก็อย่างเพิ่งกลับนะเย็นนี้ ลุงจะเลี้ยงอาหารค่ำพวกเธอ“

นิกรทำหน้าที่ชอบกล

“เอ๊ะ นี่บ้านผมหรือบ้านคุณลุงแน่ขอรับ“

เจ้าพระยาคลังฯ สะดุ้งเล็กน้อย ท่านนั่งคิดสักครู่

“อ้าว ตายจริง นึกว่าบ้านลุงเสียอีก ขอโทษทีหลานชาย“

สี่สหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกันแล้วถอยไปนั่งรวมกันบนโซฟาริมหน้าต่าง เจ้าคุณฯ ยิ้มให้นายพลดิเรก แล้วกล่าวว่า

“แกวิจารณ์จันทกินราถูกต้องแล้วดิเรก ท่านเจ้าคุณมาหาพ่อก็เพื่อจะขอร้องให้แกไปช่วยรักษาจันทกินราซึ่งป่วยเป็นโรคจิต“

เจ้าพระยาพระคลังฯ พุดเสริมขึ้นทันที

“ลุงส่งยายตี๋ไปเรียนอังกฤษ แต่ปีแรกที่เข้าไปเรียนไฮสกูลตี๋ก็สอบตกเนื่องจากพื้นฐานความรู้เดิมในภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ ความเสียใจทำให้ตี๋กลายเป็นโรคจิต ไม่อาจจะเรียนต่อได้ต้องกลับมาอยู่บ้านแกเป็นลูกคนเล็กของลุงซึ่งน่าสงสารมาก เธอช่วยรักษาตี๋หน่อยได้ไหม“

“ได้ครับ“ เสียหงวนรับคำ

“เปล่าๆ ไม่ใช่เธอกิมหงวน ลุงต้องการคำตอบจากดิเรก“

นิกรพุดเสริมขึ้น

“ตกลงครับ พรุ่งนี้ผมจะไปที่บ้านคุณลุงและเริ่มรักษาคุณตี๋ทันที“

“ว่า“ เจ้าพระยาพระคลังฯ เอ็ดตะโร “ไม่ใช่พ่อหงวนและไม่ใช่เธอ ลุงพูดกับดิเรกจะ อือ....นี่พวกเธอยุ่งๆ กันยังงี้เสมอละหรือ“

อาเสียอมยิ้ม

“ครับ บ้านเรามีแต่เรื่องวุ่นวายกันตลอดวันแหละครับ คุณลุงกรุณาถอดเสื้อราชปะแตนออกเสียก่อนเถอะครับ ประเดี๋ยวทานเหล้ากับผม“

“แน่ะ จะเลี้ยงเหล้าลุงหรือนี่ อย่าเลยพอมหาจำเริญ ขอให้ลุงได้เห็นโลกต่อไปอีกสักสามสี่ปีเถอะ“ แล้วท่านก็มองดูนายแพทย์หนุ่ม “ว่าอย่างไรท่านนายพล เธอตกลงรับรักษายายตี๋ลูกสาวของลุงนะ“

ศาสตราจารย์ดิเรกขมวดคิ้วเข้าหากัน

“ผมหนักใจครับคุณลุง ผมอาจจะไม่มีเวลาไม่เพียงพอครับ“

“เอาเถอะ ขอให้เธอให้การรักษาบ้างก็แล้วกัน ลูกตี๋มีเลือดใสศรัทธาในตัวเธอมาก ลุงเชิญจิตแพทย์ชั้นดีตั้งหลายคนไปรักษาตี๋ก็ไม่เอา ตี๋มีความมั่นใจว่าดอกเตอร์ดิเรกคนเดียวเท่านั้นที่เป็นหมอที่มีความสามารถหมออื่นใช้ไม่ได้“

ดร. ดิเรกยิ้มอายๆ

“ออไร่ ตกลงขอรับคุณลุง“

เจ้าพระยาพระคลังฯ ถอนหายใจโล่งอก

“ขอบใจมากพ่อหลานชาย เธอจะเริ่มไปรักษาตี๋เมื่อไรละ“

“เริ่มพรุ่งนี้ครับ แต่ผมจะต้องพาเพื่อนๆ ของผมไปด้วยเพื่อจะได้ช่วยกัน เราทำอะไรเราต้องปรึกษาหารือกันครับ แล้วนิกรเขาก็เป็นหมอเช่นเดียวกัน“

เจ้าพระยาพระคลังฯ ยิ้มแห้งๆ มองดูนิกรอย่างแปลกใจ

“เธอเป็นหมอ....“

“ครับ ผมเป็นแพทย์แผนโบราณชั้นหนึ่งครับ ผมสอบได้มาหลายปีแล้ว“

“อ้อ ไม่เลวนี่หลานชาย รักษาทางยาไทยแล้วก็เวทมนต์คาถา“

“ครับ นอกจากรักษาไข้แล้วผมยังรับทำคุณไสย ทำเสน่ห์ยาแฝดฝังรูปฝังรอยเสกโตะเก้าอี้เข้าห้องใครได้ทั้งนั้น อ้ารับขานนาค, ตั้งเสาเอก, ตั้งศาลพระภูมิ ชั้ปลั้ภูตผีปีศาจ บัดริ่งควานด้วยครับ“

เจ้าพระยาพระคลังฯ พยักหน้ารับทราบ

“เก่งมาก“ แล้วท่านก็มองดูหน้ากิมหงวน “เธอล่ะนอกจากเป็นพ่อค้าใหญ่แล้วเป็นหมอดูด้วยหรือเปล่า“

อาเสี่ยยิ้มอย่างกระตักอาย

“เป็นครับ“

เจ้าพระยาพระคลังฯ ลืมตาโพล่ง

“เป็นหมอดูโบราณอย่างนิกรยั้งจันหรือหลานชาย“

“มิได้ครับคุณลุง ผมเป็นหมอดูครับ แะะ แะะ ดูเคราะห์ดูโศกดูโรคดูภัยดูชะตาราตีเคราะห์ตีเคราะห์ร้าย ดูสมพงศ์ดูเทวดาเสวยอายุ ดูโผดูชีแมลงวัน ดูได้ทั้งทางยกเมฆและพรายกระซิบครับ คุณลุงอยากดูไหมล่ะครับผมดูให้ฟรี“

เจ้าพระยาพระคลังหัวเราะเสียงกังวาน

“ช่างเถอะ ขอบใจมากหลานชาย ลุงไม่สนใจในเรื่องหมอดูหรอก“

เสี่ยหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“แต่เส้นที่หน้าผากของคุณลุงบอกว่า คุณลุงจะได้พบเนื้อคู่ในสองสามวันนี้แหละครับ“

“หา เนื้อคู่อะไรจะพ่อกงวอน ลุงคิดว่าเนื้อคู่ของลุงคงเป็นสับหรือมากกว่า แก่จนปานนี้แล้วจะเอาเนื้อคู่ที่ไหนอีก ท่านผู้หญิงเขาก็ตายไปตั้ง ๒๐ ปีแล้ว“

“คุณป้าที่ตายไปไม่ใช่เนื้อคู่ของคุณลุงหรอกครับ เป็นแต่เพียงเคยทำบุญร่วมกันมาในชาติก่อน เนื้อคู่ของคุณลุงต้องเป็นเด็กสาววัยรุ่นน่ะจริงๆ นะครับ เส้นที่หน้าผากของคุณลุงบอกชัดๆ“

“ปู่โง่ ลุงนะตะบิบเปล่าได้ไกลเพียงพูดเดียวเท่านั้น ขอให้ลุงตายด้วยความสงบเถอะ อย่ายุให้ลุงวุ่นวายในทางโลกีย์เลย“ พูดจบท่านก็สะดุ้งเล็กน้อย ยกมือขวาขึ้นตั้งสายเชือกสีดำซึ่งสอดอยู่ในหูซ้ายขวาของท่านออกมา มันคือสายไฟฟ้าขนาดจิ๋วปลายของมันติดอยู่กับวัตถุชิ้นเล็กๆ ชิ้นหนึ่งคือเครื่องช่วยให้หูของท่านได้ยินเสียงต่างๆ ปลายสายอีกข้างหนึ่งอยู่ในกระเป๋าบนข้างขวาของเสี่ยราชปะแตน ท่านเจ้าพระยาล้วงกระเป๋าหยิบกล่องเล็กๆ ขนาดถักไม้ขีดไฟออกมา มันเป็นเครื่องทรานซิสเตอร์ที่ประดิษฐ์ขึ้นสำหรับช่วยคนหูตึงโดยเฉพาะคนแก่ซึ่งประสาทส่วนหูมักจะเสื่อมคุณภาพ

ดร. ดิเรกกล่าวถามทันที

“เครื่องฟังเสียงซำรูดหรือครับ“

เจ้าพระยาพระคลังฯ ไม่อาจจะทราบได้ว่านายพลดิเรกพูดอะไรกับท่านแลเห็นแต่อ้าปากพูดเท่านั้น

“ลุงสั่งซื้อมาเมื่อ ๓ เดือนนี้เอง แทนอันเก่าที่ซำรูดไปแล้วกัน...เสีย ๑...แล้ว ถ้าไม่มีเครื่องฟังเสียงใส่เข้าไปในหูลุงก็เหมือนกับคนหูหนวก ใครจะพูดจะคุยกับลุงก็ต้องตะโกนลุงถึงจะได้ยิน“

ศาสตราจารย์ดิเรกลุกขึ้นเดินเข้าไปหาหยุดยืนเบื้องหน้าเจ้าพระยาพระคลังฯ

“ส่งมาให้ผมเถอะครับคุณลุง ผมจะช่วยตรวจและซ่อมให้“

“อ้อ ๓,๕๐๐ บาท หลานชาย“

“ว่า“ ดร. ดิเรกตรง “ผมไม่ได้ถามเรื่องราคาของมันนี่ครับ“

“ก็ลุงได้ยินอย่างนั้น“

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างหัวเราะคิกคักไปตามกัน เมื่อ ดร. ดิเรก ยื่นมือขวาแบออกไป เจ้าพระยาคลังฯ ก็ส่งเครื่องฟังเสียงประจำหูของท่านให้นายพลดิเรกโดยดี จอมนักวิทยาศาสตร์เลื่อนตัวมานั่งบนเก้าอี้หวดตัวหนึ่ง ล้วงกระเป๋าหยิบพวงกุญแจออกมาซึ่งในพวงกุญแจนั้นมีสกรูโลหะขนาดจิ๋วติดอยู่อันหนึ่ง นายแพทย์หนุ่มใช้สกรูโลหะหมุนตะปูควงที่เครื่องของมันออก

เจ้าแห้วถือถาดใส่แก้วเครื่องดื่มพาตัวเดินเข้ามาในห้องและเสิร์ฟให้เจ้านายของเขาโดยทั่วหน้ากัน เจ้าคุณปัจจนิกฯ แลเห็นน้ำพลัมที่สาวใช้จัดมาต้อนรับเจ้าพระยาพระคลังฯ ยังอยู่เต็มแก้วก็สั่งเจ้าแห้วว่า

“ขอน้ำชาจีนให้ท่านเจ้าคุณเถอะ“

“ครับ“ เจ้าแห้วรับคำสั่ง “รับประทานเอาเครื่องจันทน์อบด้วยไหมครับ“

เจ้าคุณปัจจุบันฯ กลืนน้ำลายเอือกแล้วร้องเสียงแหลมเหมือนผู้หญิง

“ไม่ต้อง“

นิกรพูดเสริมขึ้น

“เอามาเถอะ คุณลุงท่านไม่กินฉันกินเอง เอาน้ำชาจีนมาเพื่อฉันด้วย“

เจ้าแห้วพาตัวเดินออกไปทางห้องโถง เจ้าพระยาพระคลังฯ สนทนากับคณะพรรคสี่สหายกับ

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ต่อไป แต่เพราะหูของท่านต้องการสนทนาจึงไม่ออกผลเนื่องจากพูดกันคนละเรื่อง อย่างไรก็ตามภายใน ๕ นาทีนั้นเอง ดร. ดิเรกก็สามารถซ่อมแซมเครื่องฟังเสียงให้เจ้าพระยาพระคลังฯ ได้เรียบร้อย เขาลุกขึ้นเดินเข้ามาส่งให้ท่านอย่างนอบน้อม

“ไม่มีอะไรเสียหายครับคุณลุง สายในเครื่องมันหลุดแล้วก็ทรานซิสเตอร์ตัวหนึ่งมันหลวมไป ขั้วแบ็ตเตอรี่ไม่ใคร่แน่น ผมซ่อมให้เรียบร้อยแล้วครับ“

เจ้าพระยาพระคลังฯ ยิ้มละไม

“ขอบใจมากที่เธอจะทำให้ลุงหนึ่งชุด อ้า-พุงนี้เธอกับเพื่อนๆ ต้องไปรักษาพยาบาลดิฉันนะ ขอให้นี่กว่าเป็นน้องของเธอเถอะ สำหรับค่าพยาบาลและค่ายาเธอส่งบิลไปเท่าไรลุงจะจ่ายให้ทันที จะเสียเงินมากมายเพียงใดก็ขอให้ลูกหายป่วยเถอะป่วยเป็นโรคจิตน่าสงสารมาก“ พูดจบท่านก็ยกเครื่องฟังเสียงสอดใส่เข้าไปในหูขวา ส่วนเครื่องของมันเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อตามเดิม

ศาสตราจารย์ดิเรกถอยไปนั่งร่วมกับเพื่อนเกลอของเขาบนโซฟาใหญ่ตามเดิม คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ ได้สนทนากับเจ้าพระยาพระคลังฯ อยู่ประมาณครึ่งชั่วโมงเจ้าพระยาพระคลังฯ ก็ลากลับทุกคนออกไปส่งท่านที่หน้าตึกและยืนมองดูจนกระทั่งอดีตเสนาบดีผู้เดิมนั่งรถฟอร์ดลินคอนออกไปจากบ้าน “พัชรภรณ์“

ตอนสายวันต่อมา

ก่อนเวลา ๑๐.๐๐ น. เล็กน้อย คณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจุบันฯ ก็ได้มาปรากฏตัวขึ้นที่คฤหาสน์ “บุณฑริกนันท์“ ในบริเวณตอนหนึ่งของทุ่งมหาเมฆ

คาดิลแล็คเก็งซึ่งขับโดยเจ้าแห้วคลานผ่านประตูรั้วเหล็กเข้ามาอย่างแช่มช้าบ้าน “บุณฑริกนันท์“ ถึงไม่ใหญ่โตเท่าบ้าน “พัชรภรณ์“ แต่ก็ เป็นคฤหาสน์ที่หรูหราสวยงามทันสมัยสุดตาปลูกอยู่ในบริเวณเนื้อที่ดินประมาณ ๓ ไร่ บรรดาบ้านใกล้เคียงล้วนแต่ตึกใหญ่บันไดสูงทั้งสิ้น เพราะละแวกนี้เป็นถิ่นที่อยู่ของท่านผู้ดีมีสตาจด์หรือคนชั้นสูง ไม่ปรากฏว่าพวกกรรมกรเข้ากินค้ำหรือแม่ค้าหาบเร่มาสร้างคฤหาสน์อยู่แม้แต่รายเดียว

พอรถผ่านประตูรั้วเข้ามา เจ้าแห้วก็กอดเตรพีเศษที่ศาสตราจารย์ดิเรกทำติดไว้ เสียงแตรดังเป็นเพลงมาร์ชทหารบกตอนขึ้นต้น

“แต่...แรรืดแต่แต่...แรรเร็วแรรืด...แต่แรรแต่แรร...“

พวกคนใช้ชายหญิงต่างพากันวิ่งออกดูรถคาดิลแล็คเก็งไปตามกัน ทุกคนทราบดีแล้วว่าตอนสายวันนี้ ดร. ดิเรก จะพาอาสาเสวกิมหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทยพร้อมด้วย พล, นิกรและเจ้าคุณปัจจุบันฯ มาที่นี่เพื่อทำการรักษาจันทกัณรซึ่งป่วยเป็นโรคจิต แม่บ้านของเจ้าพระยาพระคลังมหาสมบัติได้เตรียมรับรองเต็มที่ซึ่งท่านเจ้าคุณพระคลังฯ จะเลี้ยงอาหารกลางวันสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ ด้วย

เมื่อคาดิลแล็คเก็งคันงามแล่นมาหยุดเทียบหน้าบันไดตึก เจ้าพระยาพระคลังฯ อดีตเสนาบดีผู้เดิมาก็ปราดออกมาจากห้องโถงทันที เจ้าแห้วรีบลงมาจากรถเปิดประตูรถให้เจ้านายของเขา

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ลงมาจากตอนหน้ารถเป็นคนแรก

“เชิญครับเชิญ ขอต้อนรับเจ้าคุณและพวกหลานๆ ด้วยความยินดียิ่ง“ เจ้าของบ้านรับไหวเจ้าคุณปัจจุบันฯ และกล่าวทักทายอย่างกันเอง

พล พัชราภรณ์ พาเพื่อนเกลอทั้งสามลงมาจากตอนหลังรถในเวลาไล่ๆ กัน พล, กิมหงวนและ นายพลดิเรกแต่งสากลชุดสีเทาเข้มเหมือนๆ กัน ส่วนนิกรของเราแต่งกายแบบไทยเดิมนุ่งผ้าม่วงจุงกระเบน ลีกรมท่า สวมเสื้อราชปะแตนกลัดกระดุม ๕ เม็ด มือขวาถือกระเป๋าสำยามาเก่าคร่ำคร่าเหมือนกับขอยืมมาจาก พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

สี่สหายต่างประนมมือไหว้เจ้าพระยาพระคลังฯ อย่างนอบน้อม ท่านเจ้าคุณรับไหว้และมองดูนิกร อย่างตื่นๆ

“เธอมาในฐานะหมอบโราณเพื่อร่วมมือกับดิเรกรักษาลูกสาวของลุงยั้งงั้นหรือนิกร”

นิกรยิ้มแป้น

“ครับ ผมกับดิเรกปรึกษากันแล้ว ถ้ารักษาทางแผนปัจจุบันไม่ได้ผล ดิเรกก็จะให้ผมรักษาแบบหมอบ โราณโราณ”

“ดีมาก ดีมากหลานชาย เชิญขึ้นมานบตักเถอะ ขอให้ทุกคนถือว่าเป็นกันเอง ลุงกำลังรอคอยพวกเธอ และเจ้าคุณอย่างร้อนใจทีเดียว”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พาสี่สหายเดินขึ้นบันไดไปบนตึก เจ้าพระยาพระคลังเชิญทุกคนเข้าไปในห้องรับแขก อันกว้างขวางและหรูหราไม่ยิ่งหย่อนกว่าห้องรับแขกของบ้าน “พัชราภรณ์” สี่สหายนั่งรวมกันบนโซฟาตัวใหญ่ ส่วนเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าพระยาพระคลังฯ นั่งบนเก้าอี้หวายคนละตัว ก่อนที่จะพูดคุยกันสาวใช้แต่งกาย สะอาดเรียบร้อย ๒ คน ก็นำเครื่องดื่มและบุหรี่ยำมาจัดวางบนโต๊ะข้างโซฟาและที่โต๊ะเล็กอีกตัวหนึ่งระหว่าง ท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง เจ้าพระยาพระคลังฯ สั่งสาวใช้ให้จัดเครื่องดื่มและบุหรี่ยำไปให้เจ้าแห้วที่รถ

แล้วเจ้าพระยาพระคลังฯ ก็กล่าวกับศาสตราจารย์ดิเรกอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับลูกคนสุดท้ายของ ท่านก็คือจันทกนิรา บุญทรินันท์

“ขณะนี้ยายตี๋กำลังอาลจะวาดอยู่ในห้องข้างบน ก่อนที่ลุงจะพาเจ้าคุณปัจจนิกฯ และพวกเธอขึ้นไปพบ ก็จะมาให้ฟังเสียก่อน”

“ออไร้อาลจะวาดยังงั้นครับคุณลุง มีใครทำอะไรให้ขัดใจเธอหรือครับ”

“เปล่า ไม่มีใครกล้าขัดใจตี๋หรอก ตี๋จะเอาอะไรก็ต้องได้ตั้งใจทั้งนั้น แต่ว่าตี๋มีเรื่องกระทบกระเทือน ใจอย่างรุนแรง”

“ทะเลาะกับแฟนหรือครับ” เสี่ยหงวนถามเบาๆ

เจ้าพระยาพระคลังฯ เปลี่ยนสายตามาที่กิมหงวน

“ไม่ใช่แฟน แต่เป็นคู่หมั้นของตี๋ ท่านชายอิทธิเทพคู่หมั้นของตี๋ได้เสด็จมาที่นี่เมื่อตอนสองโมงเช้า นี้เอง พระองค์รับสั่งว่าพระองค์รอคอยที่จะแต่งงานกับตี๋มาเกือบปีแล้ว ตี๋ก็ยังไม่หายป่วยจากโรคจิต พระองค์ให้เวลาอีกหนึ่งเดือนถ้าหากว่าตี๋ยังอยู่ในฐานะของคนไข้โรคจิต พระองค์ก็จำเป็นต้องขอถอนหมั้น”

“ตี๋ก็เลยเสียใจ....” เจ้าคุณปัจจนิกฯ พูดต่อ

“ครับ ตี๋เสียใจสะท้อนใจมาก ถึงแม้ตี๋เป็นโรคจิตอาการป่วยก็ไม่มากมายอะไรนัก พอมีสติ สัมผัสปัญญา รู้จักผิดชอบชั่วดี บางขณะเท่านั้นที่ตี๋มีจิตใจไร้สำนึกตามธรรมชาติก็เหมือนกับคนดีๆ เราเนี่ยแหละครับ แต่ถ้ากินหวานๆ เข้าไปเป็นได้เรื่อง” พูดจบท่านก็หันมาทาง ดร. ดิเรก “เธอต้องช่วยรักษาตี๋ซึ่งเปรียบเสมือน กับว่าตี๋เป็นน้องสาวของเธอและพวกเธอ หากท่านชายอิทธิเทพถอนหมั้นเมื่อไรตี๋จะต้องอับอายขายหน้าเขา อย่างยิ่ง ใครเขาไม่รู้จักความจริงก็ต้องคิดว่าตี๋มีความประพฤติเสียหาย พวกเธอคงเคยได้ยินพระนามของเจ้าชาย องศ์นี้ดีแล้วไม่ใช่หรือ”

พลตอบแทนเพื่อนๆ ของเขา

“ครับ เคยเห็นพระองค์หลายครั้งแล้วครับในงานสังคัมต่างๆ และเท่าที่ทราบท่านชายอิทธิเทพเป็น เจ้าของโรงงานสร้างรถยนต์แห่งหนึ่งในเมืองไทย และมีโรงงานอุตสาหกรรมอีกหลายแห่งทรงร่ำรวยมาก”

“ถูกแล้ว แต่ความมั่งมีของเจ้าชายพระองค์นี้ไม่สำคัญ สำคัญที่เกียรติของพระองค์เท่านั้น การหมั้น ระหว่างตี๋กับท่านชายอิทธิเทพเกิดขึ้นได้ก็เพราะลุงเห็นแล้วว่า ท่านชายเป็นคนดีเป็นสุภาพบุรุษผู้มีทั้งวิชา ความรู้เกียรติยศและฐานะอันสูงส่ง”

“อโห่ คุณลุงไม่ต้องวิตกครับ ผมกับนิกรจะรักษาติมให้หายป่วยจากโรคจิตภายในสองสามวันนี้ และเราจะพยายามทุกอย่างที่จะช่วยติมเพื่อไม่ให้ท่านชายอิทธิเทพถอนหมั้น”

เจ้าพระยาพระคลังฯ ยิ้มเศร้าๆ

“ขอบใจมากหลานชาย ถ้ายังงั้นขึ้นไปพบติมเถอะจะได้เริ่มให้การรักษาพยาบาลต่อไป ติมนะเลื่อมใสในศรัทธาเธอมาก ลุงเชื่อว่าติมคงหายจากโรคจิตแน่นอนอน ไปซิ” พุดจบเจ้าพระยาพระคลังฯ ก็ลุกขึ้น

นิกรมองดูหน้าเจ้าพระยาผู้เฒ่าแล้วโบกมือ

“เดี๋ยวครับคุณลุง”

“ทำไมล่ะ”

“ขอเวลาให้ผมนั่งทางในเดี๋ยวครับ ต้องดูให้รู้แน่ก่อนว่าเรามีทางที่จะรักษาติมให้หายป่วยหรือไม่” แล้วนิกรก็ยกเท้าทั้งสองขึ้นนั่งขัดสมาธิบนโซฟา ประณมมือไว้ระหว่างอกหลังตาทั้งสองข้างนั่งนิ่งเฉย เวลาผ่านไปเกือบ ๒ นาที เสียหงวนแลเห็นนิกรนั่งหลับหงกก็ยกฝ่ามือข้างขวาผลักหน้านายจอมทะเล้นค่อนข้างแรง

“เฮ้ย แกนั่งทางในหรือนั่งหลับวะ”

นิกรอ้าปากทวาดังๆ เขาคว่ำกระเป๋าล่อมยาของเขาลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวกับอดีตเสนาบดีผู้เฒ่าอย่างยิ้มแย้ม

“แหงครับคุณลุง”

เจ้าพระยาพระคลังฯ ทำหน้าชอบกล

“เธอหมายความว่าอะไร อยู่ๆ ก็แหงครับคุณลุง”

นิกรหัวเราะเบาๆ

“ร้อยเปอร์เซ็นต์ครับ”

พระยาพระคลังฯ จู๋ปาก

“ร้อยเปอร์เซ็นต์นะหายหรือยังงี้กว่ามา”

“หายซีครับบู้โ๊ะ หมอโบราณชั้นคืออย่างผมถ้าจะรับรักษาใช้ก็ต้องนั่งทางในดูก่อน ถ้าไม่มีทางรักษา ก็ไม่ยอมรักษา ล่อมยาของผมในนี้หากเอาเข้าไปในท้องคนไข้แล้วเป็นอันเย็นใจได้ครับ ร้อยทั้งร้อย”

“ตายหมด” เสียหงวนพุดต่อ

นิกรหันมาทำตาเขียวกับกิมหงวน

“มีงั้นซีตาย พุดเป็นกลางยังงี้ใช้ได้เรอะ ฉันทันหมอโบราณฉันต้องถือโชคกลางตามหลักไสยศาสตร์เร็ว-รีบขึ้นไปพบติมได้แล้ว แต่ทุกคนต้องกลับใจและ-ยกเท้าขวากระต๊อบพื้นห้องหนึ่งทีแล้วค่อยออกไปจากห้องรับแขก”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถอนหายใจหนักๆ

“ฉันต้องทำด้วยไหมคุณหมอ”

นิกรหันมาทางพ่อตาของเขา

“คุณพ่อตัวใหญ่ต้องกระต๊อบพื้นห้องสองทีครับ ช่วยทำตามคำแนะนำของผมหน่อยเถอะครับ ผมเล่าเรียนมาอย่างนี้”

ดร. ดิเรก กับ พล และเสียหงวนกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างลุกขึ้นยืน ต่างคนต่างกลับใจยกเท้าขวากระต๊อบพื้นคนละทีโดยเฉพาะเจ้าคุณปัจจนิกฯ กระต๊อบถึง ๒ ที ส่วนเจ้าพระยาพระคลังฯ เพียงทีเดียว ครั้นแล้วอดีตเสนาบดีผู้เฒ่าก็พาสีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เข้าไปในห้องโถงชั้นบนได้ไปชั้นบน

พอพ้นชั้นบนไต่ สาวใช้คนหนึ่งก็วิ่งกระหืดกระหอบมาทางระเบียงหน้าตึกชั้นบน หล่อนปราดเข้ามาทรุดตัวลงนั่งพับเพียบเบื้องหน้าเจ้าพระยาพระคลังฯ แล้วรายงานให้ทราบด้วยเสียงละล่ำละลัก

“ท่านเจ้าชา คุณติมบังคับให้แม่ปรุงกับดิฉันเต็นจ้ำบ๊ะคะ แต่ดิฉันรีบหนีออกมาจากห้องนอนเสียก่อน”

เจ้าพระยาพระคลังฯ กลืนน้ำลายเอือก

“บังคับให้ยายปรุงกับแกเต็นจ้ำบ๊ะ....”

“เจ้าคะ”

ท่านเจ้าพระยาหันมาทางเสี้ยหงวน

“จ๋ำบ๊ะเป็นยังงิหลานชาย“

อาเสี้ยหัวเราะก๊าก

“คุณลุงไม่เคยดูระบำนายหญิงเรื่องนามหรือระบำนุ่งน้อยห่มน้อยตามงานวัดหรือหรือครับ“

“ไม่เคยหรือหรือหงวน เรื่องเต้นรำหรือระบำลุงไม่สนใจ“

“หาโอกาสดูเสี้ยบ้างซีครับ คุณลุงจะได้เป็นหนุ่มขึ้น รอบสองยามตามไนคลับบางแห่งเขามีระบำจ๋ำบ๊ะครับ ดูแล้วคนแก่กลายเป็นหนุ่ม ส่วนคนหนุ่มก็คึกคักเข้มแข็งขึ้นอีกเมื่อวันพฤหัสบดีที่แล้วพวกเราออกไปดูกันนี่ครับ“

“แล้วได้อะไรบ้าง“ เจ้าพระยาพระคลังฯ ชัก

“คนอื่นยังงิไม่ทราบครับ แต่ผมнынตาเป็นกุงยิงไปข้างหนึ่ง“

เจ้าพระยาพระคลังฯ พาคณะสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ตรงมายังห้องนอนของจันทกินรา สาวสวยผู้เลอโฉมแต่เป็นโรคจิตอันเนื่องจากความเสียใจผิดพลาดหวังในการศึกษาและขณะนี้หล่อนกำลังได้รับความสะเทือนใจอย่างร้ายแรงเกี่ยวกับคู่มั้นของหล่อน

เมื่อเข้ามาในห้องนอนอันกว้างขวาง ทุกคนก็แลเห็นจันทกินรานั่งไขว่ห้างอยู่บนโซฟาริมหน้าต่าง ด้วยสีหน้าบึ้งตึงเคร่งเครียด ในมือขวาของหล่อนมีปืนพกขนาดเล็ก ถึงแม้ว่ามันเป็นปืนพกลูกกระดขนาดเล็กละแต่ถ้ายิงถูกใครเข้าในระยะใกล้ก็เพ่งยิงเหมือนกัน สาวใช้ร่างอ้วนใหญ่วัยเบญจเพสคนหนึ่งกำลังเดินระบำจ๋ำบ๊ะให้หล่อนดูในท่าทางอันเก้งก้าง เพราะขาดศิลปะในการเต้นระบำจ๋ำบ๊ะนั่นเอง ประงสาวใช้เก่าแก่ของเจ้าพระยาพระคลังฯ ซึ่งเป็นต้นห้องหรือคนสนิทของจันทกินรากลัวจะถูกยิงถึงจึงจำเป็นต้องเต้นระบำให้จันทกินราดูตามคำสั่งของหล่อน ปากก็ร้องบรรเลงเบาๆ ต่างแต่ตรงอันเป็นเครื่องบรรเลงหรือประกอบระบำจ๋ำบ๊ะ

“บ๊ิบซิ่ง ๆ ๆ ตะระริตตีตซิ่ง ตีตซิ่ง ๆ“

จันทกินราตวาดเว็ด

“ไม่ได้ความ เต้นเหมือนอีแร้งกระพือปีก“

ต้นห้องของหล่อนหยุดเต้นจ๋ำบ๊ะอย่างเหน้อยหอบ

“โถ-คุณชา ประงเรียนคุณแล้วนี่คะว่าตั้งแต่เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ประงไม่เคยเต้นรำกับเขาเลยถึงเคยดูจ๋ำบ๊ะตามงานวัดก็นานมาแล้วจ๋ำไม่ได้“

หล่อนยกปืนพกลูกกระดขึ้นจ้องสาวใช้

“ไป-ออกไปให้พ้น แก่ตองพยายามหัดเต้นให้สวยงามเหมือนอย่างนางระบำในปารีสที่ฉันเคยดูมา“

สาวใช้วิ่งจืดออกไปจากห้องนอนของนายสาวทันที เจ้าพระยาพระคลังฯ เดินเข้ามาหยุดยืนหน้าโซฟาตัวนั้นแล้วยิ้มให้ธิดาของหล่อน

“ส่งปืนมาให้พ่อเถอะตีม่“

“ไม่คะ ลูกจะเอาไว้มองคนที่มันซัดใจลูก“ แล้วหล่อนก็เก็บไว้ในกระเป๋าทางเกง

“ไม่มีใครกล้าซัดใจเจ้าหรือ อ้า-หมอดิเรกกับเพื่อนๆ ของเขามาเยี่ยมลูกเนอะตีม่ นั้นยังงิ เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ท่านก็มาด้วยยืนหัวหนึ่งอยู่ข้างประตูห้องเห็นไหม“

จันทกินราหันขวับไปทางประตูห้องนอนของหล่อน พอแลเห็นศาสตราจารย์ดิเรกหล่อนก็ผลุนผลันลุกขึ้นทำให้สี่สหายและเจ้าคุณถอยกรูดไปตามกัน แต่เมื่อกินรายกมือไต้หวันนายพลดิเรกและยิ้มให้เขา ทุกคนก็ถอนหายใจโล่งอกไปตามกัน

“สวัสดีคะคุณหมอ หมอมาเยี่ยมดีหรือคะ“

“ครับ ผมกับเพื่อนๆ มาเยี่ยมคุณ“

เจ้าพระยาพระคลังฯ ยกมือตบหลังธิดาของท่านเบาๆ

“เจ้าคงจะจำเพื่อนๆ ของดิเรกได้“

“ได้คะ นายคนสูงโย่งเหมือนเปรดชื่ออาเสี้ยกิมหงวน นายรูปหล่อคนนี่ชื่อพล ทางขวามือชื่อนิกรเมื่อวานนี้ทำให้ลูกหัวเราะแทบขาดใจตาย อ้า-ตาแก่หัวล้านอ้วนเตี้ยพุงพลุ้ยนะใครคะคุณพ่อ“

เจ้าพระยาพระคลังฯ รีบยกมืออุดปากลูกสาวของท่านแต่สายเกินไปเสียแล้ว เจ้าคุณปัจจนึกฯ ทำหน้าอเหมือนม้าหมากรุก

“ทำไมพูดพล่อยๆ ยังงี้ล่ะลูก ท่านคือเจ้าคุณปัจจนึกฯ เพื่อนของพ่อเอง ท่านเป็นพ่อตาของดิเรกและนิกรยังงี้ล่ะ“

“อู๋ตาย“ สวายน้อยอุทานแล้วยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนึกฯ “หนูกราบประทานโทษคุณอาขา เมื่อวานนี้หนูไปที่บ้าน “พัชรภรณ์“ ได้รู้จักพูดคุยกับคุณอา หนูจำได้ว่าคุณอาศึระะไม่ล้านนี่คะ“

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ผินหัวเราะ

“เมื่อวานหรือวันไหนหัวของอามันก็ล้านวันยังคำ“

“หรือคะ แหม-หนูเสียใจจังคะที่พูดล่วงเกินคุณอา ที่นี้หนูเห็นคุณอาที่ไหนหนูจำได้ละคะ โถ-คุณอาคงแพ้มเป็นแน่“

เสียงหวนพูดเสริมขึ้น

“ไม่ได้แพ้มหรอกคุณตี๋ม แต่ว่าตอนที่ท่านเป็นเด็กแดงๆ นอนเบาะท่านถูกผ้าอ้อมมันกัด“

จันทกินราหันมาค้อนอาเสีย

“อย่าถือวิสาสะมาเรียกตี๋มว่าตี๋มไม่ได้นะจะบอกให้ คุณพ่อกับญาติพี่น้องและเพื่อนที่สนิทเท่านั้นจะเรียกตี๋มว่าตี๋ม“

เจ้าพระยาพระคลังฯ พูดเสริมขึ้น

“ลูกรักของพ่อ ขอให้เจ้าคิดว่าดิเรกกับเพื่อนๆ ของเขาเป็นญาติของเจ้าเถอะนะลูก จงให้ความเคารพรักเขาเหมือนกับว่าเขาเป็นพี่ชายของเจ้า พ่อยินดีที่จะบอกให้เจ้ารู้ว่าทั้งสี่คนนี้จะให้ความช่วยเหลือเจ้าเพื่อไม่ให้เจ้าขายอิทธิเทพดอนหมั้นเจ้า“

จันทกินราตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าว หลอนมองดูหน้านายพลดิเรกอย่างซาบซึ้งใจ

“หมอ หมอจะช่วยหนู“ แล้วหลอนก็กระโดดเข้ากอดคอ ดร. ดิเรกแน่นมีหน้าซำยังจูบเขาอย่างรุนแรงอีกหลายที

นิกรเอื้อมมือเยี่ยแขนจันทกินราเบาๆ ทำให้หลอนคลายมือที่กอดนายแพทย์หนุ่มมออก และหันมามองดูนายจอมทะเล้น

“มาเชี่ยหนูทำไม“

นิกรพยักหน้า

“มั่งฮี้“

สวสวยขมวดคิ้วย่น

“อะไรคะมั่งฮี้“

“ก็จูบผมเหมือนอย่างที่คุณจูบดิเรกนะซีครับ“

จันทกินราหัวเราะ

“ได้คะถ้าคุณสัญญาว่าคุณจะเดินจ้ำบ๊ะให้หนูดู วันนี้ไม่ทราบว่าเป็นอะไรหนูอยากดูจ้ำบ๊ะจังคะให้ต้นห้องเขาเดินให้ดูก็ได้ความ“

นิกรดีใจจนเนื้อเต้น

“ตกลงครับ ถ้าคุณจูบผมผมจะเดินจ้ำบ๊ะให้คุณดูแบบศิลปะทีเดียว มีการร้องเพลงประกอบด้วยเหมือนอย่างจ้ำบ๊ะรุ่นเก่าวิกนายหรั่ง เรื่องนาม บนตลาดบำเพ็ญบุญ“

สวสวยปราดเข้ามากอดนิกรแล้วจูบแก้มซ้ายขวาของเขาข้างละที พอหลอนคายมือออกนิกรก็ยื่นเข่อเหมือนถูกละกดจิต จันทกินราหันมาทางพล พัชรภรณ์

“หนูจะจูบคุณบ้าง แต่คุณต้องเดินจ้ำบ๊ะให้หนูดู“

พลหัวเราะแล้วโบกมือห้าม

“ไม่ครับ ผมเดินไม่เป็น“

หลอนค้อนเขาซึ่งเป็นกิริยาที่น่ารักแล้วเปลี่ยนสายตามาที่อาเสีย

“อยากให้หนูจูบอาเสียบ้างไหมล่ะคะ“

เสี่ยหงวนยิ้มเอียงอาย

“ก็ดีเหมือนกันครับ เอาเลยครับผมจะปองแก้มให้”

“แต่อาเสี่ยต้องเดินจ้ำบ๊ะให้หนูดูนะคะ”

“ครับตกลง”

สาวสวยไฟเข้าอกอกิมหงวนแล้วจูบแก้มซ้ายขวาของเขา เสี่ยหงวนตัวอ่อนเปียกทำตาละห้อยนำสงสาร ดร. ดิเรกถือโอกาสพยักพืดบอกเจ้าพระยาพระคลังฯ ว่าเขาจะเริ่มรักษาหล่อน อดีตเสนาบดีผู้เฒ่าคว้ามือ เจ้าคุณบัจฉนิกฯ พาตัวออกไปจากห้องนอนของจันทกนราทันที

จันทกนรามีท่าทางสดชื่นรื่นเริงผิดปกติด้วยจิตไร้สำนึกของหล่อน หล่อนวิ่งเหยาะๆ ไปที่ประตูห้องปิด ใส้กลอนแล้วหล่อนก็หันมาทางคณะพรรคสี่สหาย

“คุณนิกรกับอาเสี่ยเดินจ้ำบ๊ะให้หนูดูได้แล้วคะ แต่ว่าต้องเดินตามแบบจ้ำบ๊ะที่แม่ครัวแกล่ให้หนูฟัง นะคะ คือนุ่งกางเกงชั้นในตัวเดียว ถอดเสื้อแก้กางเกงออกเสี่ยชีคะ หนูคิดว่าคุณนิกรกับอาเสี่ยคงเดินจ้ำบ๊ะได้ดี”

นิกรอ้าปากหาว

“โ๊ย๊ย ไม่ต้องทรอกครับ เดินยังงี้ดีกว่าครับ”

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้น

“อย่าให้ผมทุเรศตัวเองเลยครับ ผมไม่ได้นุ่งกางเกงในมา”

จันทกนราหัวเราะคิก

“ก็อืดชีคะ หนูอยากดูอาเสี่ยแก้ผ้าเดินจ้ำบ๊ะคะ เข้าใจว่ารูปร่างของอาเสี่ยคงเหมือนเปรมมากทีเดียว”

“บ๊ะแล้ว” เสี่ยหงวนเอ็ดตะโร “เป็นตายอย่างไรผมก็ไม่ยอมแก้ผ้าอย่างเด็ดขาด”

ด้วยจิตไร้สำนึก สาวสวยล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกงหยิบปืนพกถูกรูดออกมาจ้องนิกรกับเสี่ยหงวน แล้วหล่อนก็ค่อยๆ ถอยหลังไปยืนข้างประตูห้องนอนบ๊องกันไม่ให้สองสหายหลบหนีหล่อน ใบหน้าของจันทกนรา บึ้งตึงเคร่งเครียด นัยน์ตาวาวโรจน์ผิดปรกติ

“คุณสัญญากับหนูแล้วว่า ถ้าหนูจูบคุณจะเดินจ้ำบ๊ะให้ดู”

นิกรใจหายวาบ

“แต่เราไม่ได้ตกลงกันนี้ครับว่าผมกับอ้ายหงวนจะต้องนุ่งกางเกงในเดินจ้ำบ๊ะ”

หล่อนเค้นหัวเราะ

“ข้อปลีกย่อยอย่างนี้ไม่จำเป็นต้องตกลงคะ เร็ว-แก้เสื้อผ้าออกทั้งสองคนให้เหลือแต่กางเกงในเท่านั้น”

“บูโธ” เสี่ยหงวนเอ็ดตะโรลั่น “ผมบอกคุณแล้วว่าผมไม่ได้นุ่งกางเกงใน”

“เรื่องนี้หนูช่วยอาเสี่ยไม่ได้ มีอย่างไหนเป็นมหาเศรษฐีไม่นุ่งกางเกงใน อัยยาร์ไธนะ ตายนะหนูยิงจริงๆ หนึ่ง...สอง...”

“โ๊ย๊ย” นิกรร้องลั่น “กลัวแล้วจะแม่จ๋า แก่แล้ว โธ่-ฉันไม่ควรตามดิเรกมาที่นี่เลย”

ด้วยอำนาจปืนพกทำให้นิกรกับกิมหงวนต้องเปลื้องเสื้อผ้าออกกองไว้รวมกันบนโซฟาตัวหนึ่ง นิกรคงเหลือกางเกงในบางๆ สีชมพู ส่วนอาเสี่ยเหลือกางเกงยัดแน่นเนื้อหรือกางเกงลึงสีขาวเพียงตัวเดียว เสี่ยหงวนค้อนปะหลับปะหลือกมองดูสาวสวยอย่างเคื่องๆ แล้วกล่าวว่า

“พอใจหรือยังล่ะ”

จันทกนราเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแยม

“พอใจคะ อาชีคะลงมือเดินจ้ำบ๊ะให้หนูดูได้แล้ว คุณนิกรว่าจะร้องเพลงต้องร้องด้วยนะคะ

มายหนูยิงจริงๆ อยากเพ่งทึ่งก็ลองดู”

นิกรพยักหน้ากับเสี่ยหงวน

“เอาเขาหน้อยเพื่อน แฟนขอร้อง หัดหน้าด้านไว้เถอะวะทีหลังจะได้เคยชินเหมือนกัน เกิดเป็นคนด้าน ได้อายอดตะกละอิมท้องจ้องห้องห้องแห่ง”

“นั่นนะซี แต่ว่าเดินยังงี้ล่ะ”

นิกรจู้ปาก

“ไม่น่าถามเลยว้าย ก็ยกแข่งยกขาไปตามเรื่อง เอามือเท้าเอวเสียน้อย แกเป็นคนร้องป๊อปซิ่งๆ แล้วกัน จะร้องเพลงจำบ๊ะ“

“เอา-ตกลง“

สองสหายต่างเต้นระบำจำบ๊ะกันอย่างสงัดท่ามกลางเสียงหัวเราะชอบอกชอบใจของสาวสวย
อาเสี่ยวใช้ปากบรรเลงแทนแตรวง

“ป๊อปซิ่ง ๆ ๆ ตะริดตี๊ดซิ่ง ตี๊ดซิ่ง ๆ เอาละว้า...”

เสี่ยวหงวนกับนิกรยกแข่งยกขาได้พร้อมเพรียงกันดีมาก เมื่อเดินไปได้สักครู่ นิกรก็ร้องเพลงจำบ๊ะซึ่ง
ทำนองของมันฟังคล้ายๆ กับลำตัด ส่วนเนื้อร้องนั้นไม่มีมนุษย์คนไหนในโลกที่จะตรัสรู้ได้ว่ามันเป็นภาษาอะไร
อย่างไรก็ตามจำบ๊ะรุ่นเก่าได้ร้องเพลงที่นิกรร้องจริงๆ

ป่าบ้นกู่ลิง ป่าบ้นกู่ลิง...ยังโยซา โยซ่าโยซาโหย สามักกะโยซ่า มากูเล็โยซา

สาวสวยทรุดตัวลงนั่งยองๆ หัวเราะงอไปงอมางจนเสียดท้องน้ำหูน้ำตาไหล หล่อนหัวเราะเหมือน
เมื่อวานนี้ที่บ้าน “พัชรภรณ์“ ตอนที่นิกรกินซี่หมาเป็นหล่อน สองสหายเลิกเต้นจำบ๊ะเพียงเท่านั้นแล้วรีบ
สวมเสื้อผ้าตามเดิม นิกรบ่นพึมพำเพราะเขานุ่งผ้าม่วงโจงกระเบน เมื่อถอดออกมาแล้วผ้าม่วงก็ยับยู่ยี่หมด
และที่ซำร้ายก็คือเขาโจงหางกระเบนไม่เป็น

ดร. ดิเรกเกรงว่าจันทกินราจะขาดใจตายด้วยอาการหัวเราะมากเกินไป เขาก็ตรงเข้ามาประคองหล่อน
ลุกขึ้นยืนแล้วแก้มองหล่อนว่า

“ดูเหมือนท่านชายอิทธิเทพเสด็จมาที่นี่ครับคุณดีม ผมได้ยินเสียงแตรรถของท่าน“

อารมณ์ขันของสาวน้อยสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น ใบหน้าของจันทกินราเคร่งเครียดอีก

“ท่านชายเสด็จมาทำไมคะ อ้อย-หนูไม่อยากเห็นท่าน หนูขายหน้าท่านคะ หนูเป็นคนไม่ดีท่านจึง
ถอนหมั้นหนู“

ดร. ดิเรกเดินมาที่หน้าต่างด้านหน้าซึ่งมีเหล็กลวดลายกัน เขาแก้มองผ่านหน้าต่างลงไปข้างล่าง
แล้วหันมาบอกหล่อน

“ท่านชายซื่ออะไรครับ“

“เป็นซื่อคะ“

“ใช่ครับ ใช่แน่ๆ ถอยหลังแล่นออกไปจากบ้านคุณแล้ว สงสัยว่าเข้ามากลับรถนะครับ ท่านอาจจะ
มีธุระเสด็จมาแถวนี้ไม่มีที่กลับรถก็เลยแล่นเข้ามาในบ้านคุณ เสด็จไปแล้วครับ“

จันทกินราถอนหายใจหนักๆ น้ำตาของหล่อนไหลคลอหน่วย หล่อนเดินไปนั่งบนเตียงนอน พล
พัชรภรณ์ ถือโอกาสเปิดประตูห้องนอนของหล่อนซึ่งสาวสวยก็ไม่ได้ทำอะไร หล่อนนั่งนิ่งเฉยอยู่เกือบ ๕ นาที
ก็ร้องไห้กระซิกๆ

“ท่านชายหาว่าหนูเป็นโรคจิตคะ ใครๆ ก็เข้าใจกันอย่างนี้ ความจริงหนูไม่ได้เป็นบ้าสักนิด“ แล้วหล่อน
ก็มองดูนายจอมทะเล้น “นั่งซื่อท่านขุน“

นิกรทำคายน

“คุณจำผมได้ดีหรือครับ“

“จำได้ซื่อคะ ท่านขุนคือขุนเวชสิทธิ์พงศ์ฯ หมอโบราณชั้นดีตั้งร้านขายยาอยู่หน้าวัดสามปลื้ม เคยมาเล่น
หมากรุกกับคุณบ่อยๆ“

นายจอมทะเล้นทำหน้าที่ชอบกล เขาพายมือมาทางเสี่ยวหงวนแล้วถามหล่อนว่า

“คนนี้จะครับคุณจำได้ไหม“

จันทกินราขมวดคิ้ว

“อ้อ เสี่ยวกั้งคะ“

กิมหงวนนัยน์ตาเหลือก

“เสี่ยวหงวนครับไม่ใช่เสี่ยวกั้ง แล้วกัน...”

ศาสตราจารย์ดิเรกถือกระเป๋าเดินทางมาขึ้นบันไดข้างเตียงนอนแล้วชี้มือบอกให้เพื่อนเกลอทั้งสาม
นั่งบนโซฟาริมผนังติดด้านขวาของเตียงนอนอันสวยงาม

“ผมรับรองว่าคุณไม่ได้ป่วยเป็นโรคจิต แต่คุณเป็นโรคประสาทอ่อน“

หล่อนยิ้มเศร้าๆ น่าสงสาร

“ใช่ค่ะ คุณหมอคนเดียวเท่านั้นที่เข้าใจหนูดี หนูถึงเลื่อมใสศรัทธาคุณหมอมาก หมอในเมืองไทยเรา ใช้ไม่ได้ วินิจฉัยโรคไม่ถูก ตีอกเตอร์ดีเรกเท่านั้นที่เป็นยอดหมอ คุณหมอมจะรักษาหนูหรือคะ“

“ครับ อย่างช้าภายใน ๓ วันโรคประสาทของคุณก็จะหายเป็นปรกติ และท่านชายก็จะเลิกล้มความคิดที่จะถอนหมั้น“

“โอ จริงๆ หรือคะ“

“แน่นอนครับ“

หล่อนกระพุ่มมือไหว้ศาสตราจารย์ดีเรกทันที

“ขอบคุณค่ะ กรุณาช่วยรักษาหนูให้หายป่วยเถอะนะค่ะ หนูจะได้รอดพ้นจากความอับอายขายหน้าญาติพี่น้องและเพื่อนฝูงของหนู ท่านชายทรงให้เวลาหนูรักษาตัวหนึ่งเดือนคะนับแต่วันนี้เป็นต้นไป“

ศาสตราจารย์ดีเรกหัวเราะเบาๆ

“ผมจะใช้เวลารักษาคุณเพียง ๓ วันเท่านั้น เพราะเราจะรักษาทั้งทางแผนปัจจุบันและแผนโบราณควบกันไป คุณลงนอนตามสบายเถอะครับผมจะตรวจหัวใจและชีพจรของคุณและตรวจม่านตาของคุณด้วย“

คราวนี้จันทกีนราก็ทำตนเหมือนกับเด็กว่าง่าย หล่อนเอนตัวลงนอนหงายบนเตียงนอนของหล่อน ดร. ดีเรกเปิดกระเป๋าล่ามยาหยิบเครื่องตรวจหัวใจออกมาใส่หู หลังจากนั้นเขาก็เริ่มตรวจตามวิธีการของ นายแพทย์

ในราว ๑๐ นาที นายพลดีเรกก็ลุกขึ้นจากเตียงนอนแล้วพยักหน้าเรียกนิกรให้ตามเขาออกไปนอกห้องเพื่อปรึกษาหารือกัน จันทกีนรอนั่งเฉยอยู่บนเตียงนอนของหล่อน ชั่วขณะและกำลังใจของหล่อนดีขึ้นมาก เมื่อศาสตราจารย์ดีเรกบอกหล่อนว่าหล่อนเป็นโรคประสาทอ่อน และเขาจะช่วยทำให้หล่อนหายเป็นปรกติภายใน ๓ วันนี้

สาวใช้ต้นห้องของจันทกีนราก็ถือถาดเครื่องดื่มเดินเข้ามาในห้องในท่าทางสงบเสียงม หล่อนจัดวางแก้วเครื่องดื่มลงบนโต๊ะข้างโซฟาแล้วกลับออกไป ในเวลาเดียวกันนี้เองนายพลดีเรกกับนิกรได้ยืนปรึกษารือกันอยู่เฉยเสียงหน้าตึก

“ว่าไงหมอ ตีมีมีอาการโรคจิตมากน้อยแค่ไหน“ นิกรถามอย่างเป็นงานเป็นการ

“ก็ไม่มากมายอะไรนัก อย่างนี้เป็นกันเยอะเยอะไม่ต้องไปอยู่โรงพยาบาล คือมีสติปัญญาไปบางขณะ“

“แล้วแกจะรักษาอย่างไร “

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

“กันจะฉีดยาอินซูลินซ็อกให้หล่อน เมื่อตีมีฟื้นคืนสติอาการก็จะดีขึ้นตามลำดับ นอกจากนี้กันจะรักษาด้วยวิชาจิตวิทยาด้วย แต่ว่า...กันอยากให้แกตรวจและรักษาตามแบบแผนโบราณก่อน“

นิกรพยักหน้ารับทราบ

“ได้เหมือนกัน เท่าที่กันพิจารณาดูรู้สึกว่าคุณตีมีถูกกระทำมากกว่า แววดตาของหล่อนมันบอกชัดๆ“

“ถูกกระทำ....“

“เออ เรื่องนี้แกคงไม่เข้าใจอะไรหรอก กันจะรักษาให้แกดู ตรวจร่างกายนิดเดียวกันก็รู้ว่าถูกคุณไสยหรือถูกกระทำหรือเปล่า บางทีก็เกิดจากลมเพลมพัด ใครเขาปล่อยของมา คุณตีมีได้ยินเสียงกระโตกกระตากไปตกเข้า ก็ทำให้ไม่สบายมีอาการเหมือนคนบ้า“

ศาสตราจารย์ดีเรกทำหน้าชอบกล

“โอไม่เข้าใจเลยไวยี่ที่พูด“

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

“จะเข้าใจยังงั๊วะ กันเองพูดให้แกฟังกันก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ไปข้างในเถอะกันจะแสดงความสามารถของกันให้แกดู แกจะได้รู้ว่าหมอโบราณเขาแน่จริงๆ ปูย่าตายายของแกยังชีวิตอยู่ได้ก็ด้วยหมอโบราณเอารากไม้ใบไม้ไปต้มกิน“

สองสหายพากันกลับเข้ามาในห้อง แต่แล้วทั้งสองก็หยุดชะงักเมื่อแลเห็นเสี้ยงหวนกกำลังใช้เครื่องตรวจ หัวใจจิ้มหน้าอกสาวสวยเพื่อตรวจหัวใจ

“เฮ้“ ศาสตราจารย์ดิเรกร้องเอ็ดตะโร

กิมหวนตกใจรีบดึงสายยางออกจากหูวางไว้บนโต๊ะข้างเตียงนอนตามเดิม

“แอ๊ะ แอ๊ะ ลองตรวจหัวใจคุณตี๋หน่อย เต้นจังหวะก้าวร่าช้าเสียด้วยซี แล้วก็เปลี่ยนเป็นจังหวะ

แทงโก้“ พูดจอบอาสาเสี้ยงก็ลุกขึ้นเดินไปนั่งบนโซฟาข้างพล พัชรภรณ์

นิกรเดินมาที่โซฟาก็ตัวลงหยิบกระเป๋าล่ามยาของเขาแล้วกล่าวกับพลว่า

“ดิเรกมันให้กันรักษาคุณตี๋มาก่อนวะ“

พลไม่เห็นด้วย

“อย่าเลยวะอ้ายกร ให้ดิเรกมันรักษาคนเดียวเถอะ“

“อ้าว แกไม่เชื่อความสามารถของกันยังงั้นหรือะ พูดยังงี้ประเดี้ยวพอกก็เสกเก้าอี้นวมเข้าห้องเสียหรือ“
แล้วเขาก็เดินมาที่เตียงนอนและทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียงนั้น ส่วน ดร. ดิเรกถอยไปนั่งบนเก้าอี้ก้นตัวหนึ่ง

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ นิกรเต๊ะทำเป็นหมอบโบราณชั้นดี เขาหยิบกระดานชนวนขนาดเล็กและชอล์ค
ออกมาจากกระเป๋าล่ามยาของเขา

“คุณเกิดวัน เดือน ปีอะไรครับ“

จันทกีนร่ายิ้มให้เขา

“หนูเกิดปีมะแมค่ะ“

“มะแมมะอะไรล่ะบอกผมด้วย“

“แพะค่ะ“

“แพะตัวผู้หรือแพะตัวเมีย“

“ยังงี้ก็ไม่ทราบนี่คะ“

“เอาละครับ ตัวผู้หรือตัวเมียไม่สำคัญ แต่อย่าให้เป็นแพะกระเทยก็แล้วกัน วันเดือนอะไรครับ“

นิกรเขียนตัวไล่เดือนสั้นๆ ลงบนกระดานชนวนของเขา ดร. ดิเรกชักสนใจก็กล่าวถามเบาๆ

“แกเขียนทางเลขแบบหมอดูหรืออย่างไร“

นิกรลั่นศีรษะ

“ไม่ใช่หรือก ทางไล่เดือนนะ ไม่มีใครอ่านออกหรือกนอกจากกันคนเดียวเท่านั้น“

นายพลดิเรกหันไปยิ้มให้พลกับกิมหวน ปล่อยให้นิกรแสดงลวดลายของหมอบโบราณต่อไป นิกรมองดู
กระดานชนวนแล้วทำปากหุบหิมบอยู่สักครู่จึงพูดกับคนใช้

“ผมตรวจดวงของคุณแล้วคุณตี๋ คุณไม่ได้เป็นโรคจิตหรือโรคประสาทหรือครับ แต่คุณถูกกระทำ“

จันทกีนร่าใจหายวาบ ใบหน้าซีดเผือดทันที

“หนูถูกกระทำ...โอ๊ย...ใครจะทำหนูคะ“

นิกรเค้นหัวเราะ

“คนตี๋มีวิชาทางไสยศาสตร์นะซีคุณ ให้ผมตรวจร่างกายคุณหน่อยได้ไหมครับ ผมคลำดูเดี่ยวเดี่ยว
ก็พอจะรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นแก่คุณ“

นายพลดิเรกพูดโพล่งขึ้น

“เฮ้ อย่าให้เสี้ยงจรรยาแพทย์นะโว้ย“

“ปู้โธ“ นิกรเอ็ดตะโร “ผู้หญิงที่ถูกเสกคุณเข้าห้องนะ ก้นลูปคล่าเป็นชั่วโมงเชียวนะถึงจะเอาเนื้อเค็ม
ออกมาได้ บางคนก็มีกระตักน้ำแข็งทั้งใบอยู่ในท้อง บางคนก็โทรทัศน์หรือพัลลม ล้วนแต่หมอเขาเสกจนเล็ก
นิดเดียวมองไม่เห็นแล้วปล่อยเข้าไป“ พูดจอบเขาก็หันมาทางจันทกีนร่าซึ่งนอนนิ่งเฉยอยู่บนเตียงนั้น นิกรลุกจาก
เก้าอี้ทรุดตัวนั่งข้างหลอนแล้วยิ้มให้ “นอนเฉยๆ ให้ผมคลำท้องคุณสักสองชั่วโมงนะครับคุณตี๋“

คนใช้สะดุ้งโหยง

“สองชั่วโมงเชียวหรือคะ“

นิกรอ้าปากหวิว

“สองนาที่ครับผมพูดผิดไป“

หมอกรเริ่มตื้นลูปคล่าท่องคนไข้ แล้วหันไปยิ้มให้เสียงหงวนเหมือนกับจะอวดว่าเขามีโอกาสได้
แตะอึ้งหล่อน นิกรคล่าอยู่สักครูก็ก้มหน้าลงแนบใบหน้าซีกซ้ายของเขาลงบนท้องหล่อน

“เฮ้ พอแล้ว“ นายแพทย์หนุ่มเอ็ดตะโร “ทำไมไม่ใช้เครื่องฟังตรวจ ตรวจแบบนี้ น่าเกลียด“

คนไข้สาวพูดเสริมขึ้น

“ไม่เป็นไรค่ะหนูชอบ“

นิกรแนบหน้าอยู่กับท้องของจันทกินราเกือบ ๒ นาทีจนกระทั่งพลร้องขึ้นดังๆ

“อ้ายกร กลับแล้วเรอะ“

นิกรสะดุ้งโหยงรีบเงยหน้าขึ้นทันที เขาอ้าปากทวาดเสียงลั่นห้องแล้วกล่าวกับสาวสวยซึ่งเป็นคนไข้
ของเขา

“ท้องคุณนุ่มนิ่มเย็นสบายจังครับ แต่ว่าลันโครครากเหมือนกับว่าคุณกินก๋วยเตี๋ยวดมยา ผมบอกคุณ
ได้แล้วว่าคุณถูกระทำอย่างไม่มีปัญหา ที่เรียกว่าถูกระทำก็คือกระทำด้วยคาถาอาคมทางไสยศาสตร์
คุณถูกคุณนั่นเอง แต่ไม่ใช่เนื้อเค็มหรือของใหญ่ๆ ที่เขาปล่อยมาเข้าท้องคุณเช่นลูกกลิ้งทับสนามหรือรถแก๊งค์คัน
ที่เขาปล่อยมาอาจจะเป็นกระดุกผีชิ้นเล็กๆ หรืออะไรก็ได้ เขาต้องการให้คุณเสียดิเป็นบ้านหลังไป
ท่านชายจะได้ถอนหมัน ผมหลับตาดูทางในเมื่อก็ผมรู้แล้ว ศัตรูของคุณเป็นสาวสวยแก่กว่าคุณสองสามปี
แต่เป็นผู้หญิงชั้นต่ำ“

จันทกินราลืมนตาโพล่ง

“โอ-ใช่แล้วค่ะคุณนิกร เขาเป็นพัทเนอร์ที่บาร์แห่งหนึ่งค่ะ คนของหนูสืบทราบมาอย่างนี้“

นิกรหันมาทางนายแพทย์หนุ่ม

“หมอ อย่าหาว่ากันหักหน้าแกเลยวะ ขอให้กันรักษาคุณเต็มด้วยวิชาไสยศาสตร์ของกันเถอะ
ไม่ยากลำบากอะไรหรอก เรียกเอาของที่อยู่ในท้องออกมาคุณเต็มก็จะหายเป็นปกติ“

ศาสตราจารย์ดิเรกทำหน้าที่ชอบกล

“ออไร ถ้ายูคิดว่ายูสามารถที่จะช่วยคนไข้ให้ปลอดภัยได้ก็เอา ที่ไอไม่ชัดซอกก็เพราะยูมีประกาศนียบัตร
และมีใบอนุญาตประกอบโรคศิลปะแพทย์แผนโบราณ“

นิกรจัดแจงเปิดกระเป๋าเป้ล่ามยาของเขาออก หยิบท่อพลาสติกสีขาวออกมาแล้วเขาก็กล่าวกับจันทกินรา
สาวสวย

“คุณไม่ต้องอายหมอนะครับ ผมจะเอาแป้งข้าวเหนียวที่ผมนวดมาเสร็จแล้วพอกที่ท้องคุณ“

“ได้ค่ะ หนูต้องแก้ผ้าออกด้วยไหมคะ“

หมอกรทำคอย่น แล้วทวาดคนไข้

“ไม่ต้อง“

เขาหยิบก้อนแป้งข้าวเหนียวขึ้นมาคลึงแล้วแผ่ออกเป็นแผ่นแบนๆ พล กิมหงวน และศาสตราจารย์
ดิเรก ฝ้ามองดูนิกรด้วยความสนใจ หมอกรดึงชายเสื้อของคนไข้สาวขึ้นจนแลเห็นส่วนท้องของหล่อนขาวฟ่อง
เสียงหงวนกลืนน้ำลายเอือกกระซิบกระซาบกับพลเบาๆ

“ท้องขาวเหมือนกบโวย น่ากินจัง สะดือเล็กนิดเดียวน่ารักมาก“

นิกรวางแผ่นแป้งลงปิดหน้าท้องของคนไข้ ต่อจากนั้นเขาก็ทำปากหมุบหมิบร้ายเวทวิทยาคมของเขา

เวลาผ่านไปราว ๕ นาที ทุกคนก็สังเกตเห็นสีหน้าของสาวสวยสดชื่นแจ่มใสขึ้นอย่างน่าประหลาด

“คุณหมอนิกรชา หนูรู้สึกตัวว่าหนูมีจิตใจขึ้นบานแจ่มใสขึ้นมากเชียวค่ะ ความวิตกกังวลใจต่างๆ ก็หาย
ไปแล้ว จุกแน่นในท้องก็หายค่ะ“

นิกรยิ้มแป้น เขายกมือทั้งสองจับแผ่นแป้งดึงขึ้นมาจากท้องของหล่อนแล้วส่งให้ศาสตราจารย์ดิเรก

“แกเชื่อหรือยัง ไสยศาสตร์ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระ คุณเต็มถูกคุณอย่างที่ว่าใช้ไหมละ“

นายพลดิเรกนัยน์ตาเหลือก เขาจ้องมองดูกระดุกเล็กๆ ๒ ชิ้นซึ่งคล้ายกับกระดุกขาไก่ติดอยู่ในแผ่นแป้ง
แล้วก็เศษผมของผู้หญิงอีกขยุ่มหนึ่ง

“มายก๊อต...อิท อีส วันเดอรฟูล“ นายแพทย์หนุ่มครางเสียงลั่น “มันเข้าไปอยู่ในท้องได้อย่างไรและออกมาได้อย่างไร“

หมอกรยิ้มเล็กน้อย

“ก็เพราะหมอไสยศาสตร์เขาเสกมันจนเป็นปริมาณปล่อยมาเข้าท้องคุณตีมนะซี ที่มันออกมาได้ก็ด้วยคาถาอาคมของมัน“

พลลุกขึ้นเดินเข้ามาหา ดร. ดิเรก รับแผ่นแป้งมาพิจารณาแล้วถอยไปนั่งร่วมกับเสี่ยหงวนบนโซฟาตัวนั้น ในเวลาเดียวกันจันทกินราก็ลุกขึ้นนั่งในท่าทางกระปรีกระเปร่า

“หนูคิดว่าหนูแข็งแรงสบายดีแล้วค่ะ“ หล่อนพูดกับนิกอย่างสนิทสนมเป็นกันเอง “ในท้องหนูมีอะไรออกมาบ้างคะ“

หมอกรหัวเราะเบาๆ

“กระตูกผีสองชิ้นกับผมหนึ่งกลุ่มครับ“

“อึ้งตาย หนูถูกคุณหรือคะนี่“

“ครับ อย่าสงสัยอะไรเลย แต่คุณปลอดภัยแล้ว และต่อไปใครจะเสกข้าวของอะไรหรือโต๊ะเก้าอี้ ตุ่มน้ำเตี้ยงนอนเข้าท้องคุณอีกไม่ได้แล้ว“

สาวสวยกระพุ่มมือกราบลงที่บานิกร

“หนูกราบขอบคุณค่ะเท่าที่หมอได้กรุณาช่วยหนู ถ้าหากว่ารักษาทางแผนปัจจุบัน กระตูกผีและผมกลุ่มนั้นก็คงไม่ออกมาจากท้องหนู และหนูคงเป็นบ้าเป็นหลังหรือตายไปด้วยความทุกข์ทรมานในไม่ช้านี้“

ศาสตราจารย์ดิเรกถอนหายใจหนักๆ เขากล่าวกับนิกว่า

“กันเห็นจะต้องเรียนแพทย์แผนโบราณอย่างแก่วัย เท่าที่แก่รักษาคุณตีม ทำให้กันตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจมากทีเดียว แก่ง่มากอ้ายกร กันขอชมเชยแกด้วยน้ำใสใจจริง“

ทันใดนั้นเองเจ้าพระยาพระคลังฯ ก็พาเจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินเข้ามาในห้อง จันทกินราร้องขึ้นดังๆ

“คุณพ่อคะ หนูหายป่วยแล้วค่ะ คุณหมอกรได้ช่วยรักษาหนูด้วยเวทมนต์เรียกเอากระตูกผีในท้องหนูออกมาได้ โน่นยังงั้นละคะ ดิเรกอยู่ในก้อนแป้งที่อาเสี่ยกิมหงวนกำลังดูอยู่“

ไม่ต้องสงสัยว่าเจ้าพระยาพระคลังฯ จะปิติยินดีสักเพียงใด ท่านมองดูธิดาสุดสวาทของท่านด้วยความตื่นเต้นดีใจ และหันมาพูดกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“เขยเล็กของเจ้าคุณเก่งอย่างนี้เชียวหรือครับ นอกจากเป็นแพทย์แผนโบราณแล้วยังเป็นหมอไสยศาสตร์อีกด้วย“

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มละไม

“ครับ อ้ายกรลูกเขยผมมันแน่ เมื่อสองสามวันคนข้างบ้านถูกคุณ มีอาจารย์ตีเสกกระถางต้นไม้เข้าท้องนอนร้องครวญครางอยู่หลายวัน อ้ายกรไปช่วยเอาออกได้ รอดตายเหมือนปาฏิหาริย์เชียวครับ“

เจ้าพระยาพระคลังฯ ปราดเข้ามาหานิกรและยื่นมือให้จับ

“หลายชาย ลุงชอบใจมากเท่าที่เธอช่วยจันทกินราก็หายป่วยในครั้งนี้ เธอได้พิสูจน์ตัวเองให้เห็นว่าหมอโบราณของเรานั้นย่อมทรงคุณวุฒิเหนือกว่าหมอปัจจุบัน เธอแน่กว่าหมอดิเรก ฮะ ฮะ หมอสมัยใหม่ที่ลุงเชิญเขามาตรวจรักษาจันทกินราก็บอกว่าคุณตีมป่วยเป็นโรคประสาทอย่างร้ายแรง บ้างก็ว่าเป็นโรคจิต แต่ที่แท้ก็ถูกคุณ“

นิกรยิ้มแก้มแทบแตก

“ผมรับรองว่าคุณตีมปลอดภัยแล้วครับ“

“ชอบใจมาก เธอคิดค่าป่วยการค่ารักษาเท่าไรละ“

“แหม-พูดเรื่องเงินทองผมอายุครับ ผมไม่ใช่หมอที่เห็นแก่เงินหรือครับ ผมเห็นแก่ชีวิตของคนไข้มากกว่า อ้า-ผมคิดเพียงแสนเดียวเท่านั้นแหละครับ ค่ารถและค่าเปิดหีบไม้คิด“

“ตกลง หลานชาย เงินแสนบาทไม่มากมายอะไรสำหรับฉัน ปล่อยให้ตีมนอนพักผ่อนตามสบายหรือให้เขาอยู่ตามลำพังเถอะ เราลงไปคุยกันข้างล่างดีกว่าแล้วฉันจะจ่ายเช็คเงินสดให้เธอ“ พุดจบท่านก็กล่าวกับ

ธิดาของท่าน “นอนเสียซีลูก เจ้าต้องพักผ่อนให้มาก สำหรับท่านชายอิทธิเทพเจ้ามีหวังได้แต่งงานกับพระองค์
ในไม่ช้านี้แล้ว“

จันทกินราค่อยๆ ล้มตัวลงนอนบนเตียงตามเดิม นิกรยิ้มให้ศาสตราจารย์ดิเรกแล้วกล่าวว่า

“ไม่ต้องเสียใจหมอ กันจะแบ่งให้แก่ครึ่งหนึ่งในฐานที่เราร่วมรักษาคณไช้ด้วยกัน“

พลกับกิมหงวนต่างลุกขึ้นยืน อาเสียถือแผ่นแป้งเข้ามาส่งให้เจ้าพระยาพระคลังฯ

“คุณลุงดูซิครับ กระจุกผีสองชั้นและผมก่อนนี้ อ้ายกรได้เรียกออกมาจากท้องของคุณตี๋ด้วยเวทมนต์“

เจ้าพระยาพระคลังฯ มองดูด้วยความตื่นเต้นสนใจแล้วส่งให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ ท่านเจ้าคุณมองดูอย่าง

สะอิดสะเอียนสักครู่ก็ส่งให้นายแพทย์หนุ่ม

“เก็บไว้ซิดิเรก บางทีมันอาจจะเป็นประโยชน์แก่แก่ในทางแพทย์“

เจ้าพระยาพระคลังฯ สนทนากับธิดาของท่านสักครู่ก็พาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ออกไปจาก

ห้องนอนของจันทกินรา นิกรยิ้มย่องพ่องใสดีใจที่เขาได้เงินค่ารักษาจันทกินราถึง ๑๐๐,๐๐๐ บาท

ไม่มีปัญหาอะไรอีก เมื่อจันทกินราหายป่วยเป็นปรกติ ท่านชายอิทธิเทพก็คงเลิกล้มพระทัย
ที่จะถอนหมั้นสาวสวยซึ่งเป็นคู่หมั้นของพระองค์

--อวสาน--